

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ
ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΙΓΙΝΗΣ
ΤΟΥ ΖΑΚΥΝΘΙΟΥ.

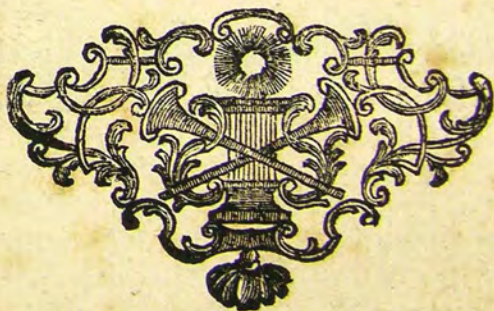
Ψαλλομένη τῇ 13. τοῦ Δεκεμβρίου Μηνός.

ΣΤΗΝ ΤΕΘΕΓΣΑ ΠΑΡΑ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΥΠΑΝΔΡΟΥ

Ζακυνθίου τῆς ἐλαχίστης ἐν Ἱεροδιακόμοις

— Καὶ ἀφιερωθεῖσα τῇ Ἐκλαμπροτάτῃ καὶ Περιβλεπτῇ Κοινοῦ
ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ, ΖΑΚΥΝΘΟΥ.

Ταυτῷ μετατυπωθεῖσα, καὶ μετὰ πλείους ἐπιμελείας
διορθωθεῖσα.

ΕΝ ΕΤΗ Η Σ Ι, ς ψ ν ε.

Παρά Αἰτωρίῳ τῷ Βόρπλι. 1755.
CON LICENZA DE SUPERIORI.

3

ΕΚΛΑΜΠΡΟΤΑΤΗ ΚΑΙ ΠΕΡΙΒΛΕΠΤΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.

Νά μεσα εἰς τὰ ἄλλα καθήκοντα, ὅπως πρέπει μὴ διιδιώσῃ καὶ ἀνθρώπων τιμὴς τὰς πράξεις, δὴ θέλει ὁ Σπαργερίτης Φιλόσοφος μὰ εἶμαι τὰ κυριώτερα, ἢ πρὸς τὸ Θεοῦ δόσεβα, ἢ ἢ πρὸς τὴν Πατρίδα φιλοσοργία. τὸ πρῶτον ἀπὸ πάντων μὲ λυάγκασε μὰ σωθέσω τὴν πατρίδα πρὸς ἐν Ἀγίοις ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ Α΄ ΚΟΛΟΥΘΙΑΝ, ἡξέλουσας ὅτι εἰς δοξαίαν τὴν Θεῶν ἀναφέρονται αἱ προσφερόμεναι τοῖς τῷ Χριστῷ δούλοις δοξολογίαι. τὸ δεύτερον μὲ παρακινᾷ ἡ θαρρύνει, ταύτην τὴν ὁπωσδήποτε πομπήσασά μοι βίβλου τῇ Περιβλέπτῳ Κοιρότητι τῆς Πατρίδος μὴ μὰ ἀφιερώσω. γνωρίζοντας ὅτι τῇ Γεράρχῃ πάντες ἡ δόξαις δὲν ἡμποροῦν οἰκειότερα παρὰ εἰς ἐκείνῃ τὴν ἰδίαν Μητέρα μὰ προσφερῶν, ἢ ὅποια τὸν ἐγέννησεν εἰς τὸν κόλπον τῆς, τὸν ἔθρεψεν εἰς ταῖς ἀγκάλας τῆς, τὸν ἐτίμησε ζῶντα ὡς Πρόεδρον, ἢ τὸν ὑμνολογεῖ μετασφύτα ὡς ἀντιλήπτορα καὶ Προστάτην. εἶναι εἰς ταῖς Ἑλληνικαῖς Γεωργίαις καύχημα τῇ παλαιῷ Ζακυνθίων, τὸ μὰ ὠκοδόμησεν εἰς τὸ τῆς Ἰωαννῆς παράλιον τὴν περιφνημὸν ἐκείνῃ ἀποικίαν, ὅπως προσαγορεύσει ἀπὸ τὸ ὄροσά της Σαχέρτιον, ἴχουσε μὰ ἀντίσταθῇ εἰς τῇ Καρχηδονίων ταῖς δυνάμεις. ἀλλὰ μείζων εἶναι ἡ καύχησις τῇ μὲν Ζακυνθίων, ὅπως ἔχοντες τοῖς τοῦ Ἁγίου εἰς τὰς Οὐρανούς, ἀρχώσαν μίαν ἀτυχέστεραν ἀποικίαν εἰς τὸν τόπον ἐκείνον τῆς ἀληθινῆς μακαριότητος. Δεχθῆτε λοιπὸν, ὀυγενέστατοι καὶ ἐμδοξότατοι Ἀρχοντες τῆς Πατρίδος, μὴ, τὸ ταπεινὸν τῆς δώρου μὲ τὴν ἐμφυτόν σας ἀμέλειαν, ὡς ἐμαργές σημεῖον ἢ ἀμαμφίβολον τῆς ἀκρας ἀλαθείας, μὲ τὴν ὅποιαν ἐπίθυμῶ μὰ γνωρίζομαι πάντοτε.

Τῆς ὑμῶν Εκλαμπρότητος.

Δῶλος πιδός ἢ εἰλημνῆς
Γεώργιος Γερ. ὁ Σύνανδρος.
Α. 2. Σ. 2.

4

ΣΤΥΝΟΔΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ
ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ.
ΓΑΒΡΙΗΛ
ΕΛΕΩ, ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Νέας Ρώμης, ἡ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, τοῖς καὶ Χειρὸν πολιτδο-
μοῖς, Χάρις καὶ εὐλογία παρὰ Θεοῦ Πατρὸς, καὶ Κυρίου
ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

ΟΥΣ ἐπ' ὧν ἄρνας τὸν τὴν Κυρίῃ Σωτήριον Σπαιρὸν, ἡ
ῥόποιον νίκης κατὰ τὴν Κοσμοκράτορος τὴν αἰῶνος τέττε λαμ-
πρῶς ἐνσημασμένους, ἡ τὴν δυνάμιν αὐτὴ ἀντήτοις καμᾶ-
τοις θριαμβύσαντας· τὸ, τε ἄθλον τῆς ἀρετῆς ἐναγωνισα-
μένους γενναίως, ὅστις μνήμης γεραίρειν πάντες οφείλο-
μεν, ἡ ἐκθεάζειν τιμᾷς ἐπείτοις, ὡς τὸν τῆς ὑπομονῆς, ἡ καρτερίας
εἴφων ἀναδημασμένους Θεόθεν, ἡ συνάπτειν τῇ χορῷ, καὶ Καταλόγω
τῇ Οσίας, ἡ δυνάμει ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τὸ δαγὲς καρπεμένων μνη-
μόσωον, ἡ ἦτον οφειλῆς ἐστὶν ἄξιον. αὐτὴ ὅν ἡ μέχρι τέλους ἀνδρικὴ
καρτερία, τὸ ἀκαταμάχητον ὄπλον τῆς θείας χάριτος, ὡς θειργὸς ἀρετῇ,
εἰ ἡς τῆς δυνάμεως ἡ τελειότης τῆς Νικηταῖς τῇ Χειρὶ σφραγιστῇ χα-
ρακτηρίζεται, σώζειν οἶδον εἶτι ἡ ἄλλο τὴν διοφρύνως ταύτῃ ἐξατηκίσαν-
τας, ἡ πρὸς μακάριον τέλος ἐπάγειν, ἡ ἀειμνήτης ἀποτελεῖν. ἐν γὰρ
τῇ ὑπομονῇ ὑμῶν κήσαθε τὰς ψυχὰς ὑμῶν, Χειρὸς φησὶν ἡ ἀλήθεια.
ἔπει καὶ ὅν οἱ πρό-Νόμος, ἡ οἱ μὴ τὴν τῆς χάριτος ἐλπίσιν δι' αὐτῆς ἀθλή-
σαντες παρὰ Θεοῦ ἐδοξάσθησαν, ἡ ὡς διοφρύνως φωτῆρες μέχρι πειράτων
τῆς Οἰκουμένης ὑπὲρ λόγον ἐξέλαμψαν, μαρτυρησάντες αὐθόθεν κρείττον
ἢ κατ' ἀπόδειξιν, ὑπερφυεῖσι σημείοις, ἡ ξυνοῖς θαύμασι, ἔχ' τὴν ἐν
αὐτοῖς πλημμυρήσαντα τὴν Πνύματος πλοσίαν χάριν, ἡ δυνάμιν· ὡ-
τιδοξάζει ὅν Κύριος ἀσυγκρίτως τὴν αὐτὸν δι' ἀθλήτειας δοξάσαντας, ἡ
σεφανοὶ μὲν αὐτὸς ἀειθαλεῖσι, ἡ ἀμαράντοις ἀνθεσι τῆς Οὐρανίου δόξης,
ἡ ἐλάμψιος· καὶ σπείζομεν τὸ ἀμήχανον κάλλος τῆς Τεσσπλῆς Θεοῦ

5

πτος, κατὰ τὸ μέτρον τῆς ἐκάστης ἀξίας, θαυμοῖς ἀρήτοις τῆς Θείας
αὐτῆς δυνάμεως· ἐκφαντοῖς δὲ πάλιν τετραπληγίᾳ καὶ τοῖς καὶ Κόσμον
πίστοις καταφανέις αὐτὴς ἀπεργάζεται, δι' αὐτῆς θαυμαπργῶν τὰ παρὰ-
δόξα. ἐνθεν τοῖς καὶ καὶ χρεὸς τοῖς δυνάμειν ἄγαν πρόκειται πᾶσι, κατὰ
τὸ ἀρχαῖον Κανὸν ἰκόν, ἡ ἀπαραίτητον ἔθος τῆς Ἀγίας τῆς Θεῆς Ἐκκλησίας
παινεύειν φαιδρῶς τὰς ἀπανταχῇ ἐν ἄθλοις ὑπαρέψαντας, ἡ γλαρυ-
ροῖς ἐγκωμίοις γεραίρειν αὐτὰς, ἡ ἐνδόξοις σεμνολογήμασιν, ὡς ἀξίως
ἀναφανέστας ὑπεργὰς τῆς πολυπλάνης ἀσκήσεως· δι' ἧς αὐτὰς μὲν ὑπερ-
δόξασαν, πᾶσι δὲ τοῖς μετ' ὀλαβείας αὐτὰς ἐπικαλεσμένοις παρὰ Θεοῦ
ἔλεος, ἡ σωτηρίαν δι' ἑαυτῶν ἀντιπορθεύουσιν.

Ἐπειδὴ τοιγαρὲν προσυέχθησαν ἡμῖν συνοδικῶς ἀναγοραῖ, ἔχουσι
σαφῶς μαρτυρίας τὸ ἀξιόπιστον, τὴν Θεοφιλέστατον Ἀρχιεπισκόπον Κεφα-
λυνίας, ἡ Ζακύνθου Κύριον Τιμοθέον, τὴν ἐν Ἀγίῳ Πνύματι ἀγαπήτην ἡ-
μῶν Ἀδελφὴν καὶ συλλειτουργῶν, ἡ τὴν Οσιαστικὴν Ἡγμενίαν τῆς Γεράς καὶ Βασι-
λικῆς Μονῆς, τῆς καλεσμένης τῇ Σφοδράδων, Κύριον Ἀνθίμου, ὑπογραφαῖς
τε αὐτῶν κατισφαλισμένοις ἰδίαις. ἡ Δέλτος ἐξοχα πολύτελις, βίον ὑψι-
λόν, ἡ πράξεις ἐνθέας, ἡ ὑπὲρ ἀνθρώπων διεδοκίμης μετρηχομένη τὴν
Οσίαν καὶ Θεοφάνη Πατρίδα ἡμῶν ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ, τὴν κατ' ἐπωνυμίαν γο-
νικῶς Σηκέρην λεγομένην· ἀνδρὸς τὰ μάλιστα κατ' ἀρετὴν πολλὰς τῇ πρό-
τερον ὑπαρέψαντων ὑπερλάσαντος, ἡ Θεῶν Δωρεῶν δαφνίειαν χάριτος δι-
πορήσαντος, τὸ, τε διορατικὸν χάρισμα ἐν περιεσπείας καταπληκτικῶς.
Καὶ ὅν κατὰ τὴν ἱεράν αὐτὴν Δέλτον τὰ περὶ αὐτὴν διέξουσιν, ἐκ Πατρίδος
μὲν ὄρμητο ὁ Θεὸς ἔπος ἀνὴρ τῆς περιφάνειας Νῆσος Ζακύνθου, Γοεῖς δὲ
ἔχον δυνάμει, ἡ γόνος ὑπεροχῇ, καὶ πλὴτῶν κομῶντας ὑπὲρ πολλὰς
ἄλλας τὰ μάλιστα. Οἷς τις ἐξ ἀπαλῶν οὐχῶν τοῖς Γεροῖς ἐκδοθεῖς χαρί-
μασι, ἡ Παιδείας εἰς ἄκρον δραξάμενος, πάντα τὰ ἐν Κόσμῳ σκύβα-
λα ἡγήσατο, ἡ τὴν κατὰ Χειρὸν ζῆσαι Πολιτείαν ἡρετίσατο, ἔρωτι Θεῶν
πεπρωθεῖς, ἡ ὅλος δίολε αὐτὸν τῇ Θεῷ ἀνατέμμενος. διὸ καὶ πρὸς τὰς
Κυκλάδας Νήσους γονόμμενος, καίκεσι τὴν σκηνὴν, ἡ ἐπίπονον μετρηχό-
μενος ὄδον, κατὰ Θεῶν τιμὰν χρησμόν, ἡ μᾶλλον εἰπεῖν Θεῶν ἔκδο-
μος ὄδον, εἰς Ἀρχιερατικὸν ἀντιβιβάζειν ἀξίωμα, χρηματίσας ἄκων Αἰγίνης Ἀρχιε-
πίσκοπος. ἐνθα τὸ Πόμμιον αὐτὴν Ἀποστολικῶς, ἡ θαρσύνως ποιμένας
χρόνον ἰκάνον, ἡ πᾶσι διάφορα ὑποδείγματα ἐνθέας ἀρετῆς καταλιπών,
ἡ παραίτησιν τῇ Θρόνῳ οἰκειομένην ποινοσάμενος, τὴν αὐτὴν Πατρίδα πα-
λινδρόμησας κατέλαβε. καίκετον μεταβάς φθάνει τὴν ἐν ὄρεσιν ἡλιβά-
τοις τῆς Νήσου, πόρρῳ κειμένῳ τῆς Πόλεως, τὴν Γεράν καὶ σεβασμίαν
φονὴν Μονὴν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, τῆς ἐπονομαζομένης Ἀναφωνηθείας.
ἐν ἣ καθεύδων αὐτὸν, ἡ τὴν τῆς Μονῆς ἐπιστάτην ἐγχειριθεῖς, μέ-

χι τέλος βιοτῆς αὐτῆς τὸ εἶδον τῆς μοναδικῆς πολιτείας, ὑπὲρ φύσιν
βροτείαν ἐξασκήσας διελήλυθε. Νηστείας, ἀρεπνίας, καὶ ταῖς λοιπαῖς
κακῶν τῶ σώματος καταβαλὼν τὸν ἀντίπαλον, ὅς μὲν νεκρῆς, καὶ δι-
δάσκων τῷ λόγῳ τῆς χάριτος. ὅς δὲ ταῖς θεωρίαις αὐτῆς πράξει πρὸς
ἀρετῇ ἐπαλείφω, εἰκὼν καὶ ὑπογραμμὸς πολλῶν ἀγαθῶν τοῖς πᾶσιν
ἐγγέτω, ἀλλοιοῖ τε πλείοις ἐπαρήγων ὡς συμπαθὴς, καὶ φιλαδέλφους,
ταῖς πρὸς Θεὸν αὐτῆς διδιαλλακτοῖς ἐντύχειν, αὐτῶν δὲ θαυμάτων πολ-
λῶν, καὶ παραδόξων καθίστατο, πάθῃ διάφορα τῇ νοσήντων ἰώμενος, καὶ
πνέματι λόγῳ ἀπελευθύνων ἀκράτεια. ἀλλ' ὡς καὶ ἑτέρον τι τῇ ἐαυτῆ
Θείῳ Προτερημάτων, τὸ μᾶλλον τῇ ἀπῶντων ἐκπληξέως ἀξίον, τὸ αὐτο-
φρον τῆ βίῃ αὐτῆς, καὶ ἡ τελεία ταπεινώσις. ἑσθὺδα καὶ γὰρ ἐπιπόνως
τῆς περὶ αὐτὸν ἐκλυσθῆναι, καὶ μὴ ἐπιγνώμονας γίνεσθαι τῆς ἐν αὐτῷ
κεκρυμμένης ὑπερυψῆς χάριτος, ἵνα μὴ διῶκε τὸν τῇ ἀνθρώπων ἔπει-
τον καρπέμενος, τῇ Θεῷ ἀμοιρήσῃ βραβείων. ἀλλ' ἔχ' οἶόν τε βῶ κρυ-
βύδῃ ὑπὸ τὸν μόδιον, ὃν ἡ χάρις ὡς λαμπρῶτα φωτεινὸν ἐπὶ τὸ ὑ-
περῶν τῇ ἀρετῇ ἐπαυγάγε. διὸ καὶ μετὰ τὴν μακαρίαν αὐτῆς ἐν Κυ-
ρίῳ κοίμησιν, ἀπείρων ἐξαιτίων θαυμάτων πλήθῃ τὸ θεῖον αὐτῆς σκῆ-
το καὶ ἱερὸν Λείψανον ἐνεργῆσαν, καὶ ἐνεργῶν καθ' ἐκάστῳ διαπρυ-
σίῳ, ἡ Θεὰ ἐναπέδειξε δυνάμεις. ἅτινα ὁ δι' ἐφέσεως ἔχων εἰδέναι,
εἰς τὴν ταῦτα διεξοδικῶς περιέχεσθαι ἀνακύψας δέλτον, εἴσεται ἀκρι-
βῶς, καὶ μαθήσεται, θαύματος ἐξαιτίων ἐρποῦντα τοῖς μετὰ Πίστεως,
καὶ δόσεως τῆς Θεοσημείας δεχομένοις. Ἐπιμνημαρτύρῳται γὰρ ὑπο-
γραφαῖς αἰετήλοις ἱερωμένων τε καὶ Ἐκκλησιαστικῶν προσώπων, ἐπιφα-
νῶν τε καὶ ἀξιωματικῶν Ἀρχόντων οἰκονομοῦντες ἀποδείξουσιν. Ἀλλὰ τί-
νων ἔτι, ἐχόντων, ὡς αἱ ῥηθεῖσαι ἀναφοραὶ διελήφασιν, ἔκρυπτε μὲν
ἐαυτὸν ὁ Ὁσίος ἐφ' ὅσον ἐν ζωῇ διετέλει, καὶ ταῖς ἐνδομυχέσας κατὰ
τὸ ἐὸν ἐκτυπάζει χάριτας, τὴν τῇ ἀνθρώπων δόξαν ἀποστροφόμενος.
καὶ θήσκει μὲν ὡς ἄνθρωπος, καὶ τῇ γῇ παραδίδεται, πάντῃ ὀλιγα-
ειδμοῖς τισὶ τῇ ἀνθρώπων γνωστὸς ὑπάρχων, καὶ ἔκδηλος. Τί δ' ἄν
ἐντεῦθεν; περὶ αὐτὸν ἡ παντῶν τῶν Διοπόντων δυνάμεις. τὸν
κεκρυμμένον ἀποκαλύπτει θησαυρὸν τῇ περὶ τὰ θεῖα τινὲς ὀλαβῶς
διακεκρυμένων, καὶ ἐξάγει εἰς φῶς τὸ ἱερὸν αὐτῆς Λείψανον, πνέον ὑ-
περυψῆς δυνάμει, καὶ μῦρα βλύζον ἱερατικά καὶ σωτήρια τοῖς μετὰ δι-
λαβείας προσερχομένοις καὶ Πίστεως, τῷ Κυρίῳ συνεργῶντος εἰς δόξαν καὶ
ἐπαινον τῷ Θεράποντος αὐτῆς, καὶ Πατρὸς ἡμῶν ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ τῆ βίσι-
μακαρος.

Διὸ ὡς ἀγνώμονες οἱ περὶ ταῖς δύο ταύταις Νήσας διατελοῦντες
αἰκνίτες τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κεφαλῆς, καὶ Ζακύνθου ἱερωμένοις, καὶ
ἀλλοῖς

λαῖκοι ἀπαξάπαντες ἅμα σὺν τῷ Θεοφιλεστάτῳ αὐτῶν Ἀρχιεπισκόπῳ
Κύρ Τιμοθέῳ, καὶ ἔκειναν εὐλογον, ἔπε νήσαντο δίκαιον, τὸν ποσά-
τοις καὶ πηλικείοις παρὰ Θεῷ δοξαζόμενῳ ἀξιαγάτοις σημείοις, καὶ θαύ-
μασι, μὴ ἀντιλαμβάνειν καὶ παρὰ τῆ δόσεως τῆς Ἐκκλησίας συστήματος
ταῖς ὀφειλομέναις ἐπιστῆς τιμαῖς, καὶ τῷ ἱερτάσιμα δίκαια. ἔχ' ὡς χη-
ζοντος τῆ Οἰκίᾳ τῇ ἀνθρώπων τιμῶν, ἀλλ' ἵνα ἡμεῖς διὰ τὰς πρὸς
ἐκείνων τιμαῖς τὸν παρὰ Θεῷ ἐπιστάμεθα ἔλθον. διὸ καὶ διὰ τῆς Ἀπο-
στολῆς τῇ ἀναφορῶν τέτων πρὸς τὴν ἡμῶν μετρίωσιν, τὸν εὐθεῖον αὐτῶν
πόθον, ὃν ὑπ' ἀκρας ὀλαβείας ἔχουσι πρὸς τὸν Ὁσίον ἱεράρχην, ἐκ-
δηλώσαντες, καὶ ἐξαιτησάμενοι δοθῆναι αὐτοῖς προξοπῶν, καὶ ἀδείαν
παρὰ τοῦ Οἰκουμηνικῆς τούτου Ὁρόνου τῆς καθ' ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ Με-
γάλης Ἐκκλησίας, ἔχοντος τὸ ἐνδόξιμον ἀνάθεμα μετὰ τῶν λοιπῶν
αὐτοῦ προνομίων, διὰ Βασιλικῶν, καὶ Πατερικῶν Θεσπισμάτων, τὰ
συνιστῶν, καὶ κωνοῖζεν τὰ κωνοισμοῦ δέοντα, ὅπως ἔχουσιν ἐπ' ἀ-
δείας Ἐκκλησιαστικῆς εἶναι τῷ Ἀγίῳ Ἐορτίῳ ἐπίστον, καὶ τελειν αὐ-
τῷ πανηγυρικὸν μνημόσυνον. Τῆς ἐν αἰτίσεως αὐτῶν ταύτης, καὶ ἀξιώ-
σεως συνοδικῆς ἐπικειθείσης, καὶ δικαίας ὄντως, καὶ ἀλόγου ἀνα-
φανείσης, μετ' ὀμνεύειας ταύτῃ ἀπεδέξατο ἡ Μετρίωσις ἡμῶν. Καὶ
δὴ γεράφασα συνοδικῶς μετὰ τῶν περὶ αὐτὴν ἱερωτάτων Μητροπολιτῶν,
καὶ ὑπερτίμων, τῇ ἐν Ἀγίῳ Πνέματι ἀγαπητῶν αὐτῆς Ἀδελφῶν,
καὶ συλλειτουργῶν, ἐντέλλεται, καὶ ἐν Ἀγίῳ ἀποφαίνεται Πνέματι,
ἵνα ὁ Θεοφιλέστατος Ἀρχιεπίσκοπος Κεφαλῆς, καὶ Ζακύνθου Κύρ Τι-
μόθεος, καὶ ὁ περὶ αὐτὸν τοῦ ἱεροῦ Καταλόγου Πρεσβυτέρων τε καὶ ἱε-
ρομονάχων Σύλλογος, καὶ ἅπας ὁ πῶν Ἀρχόντων, καὶ Ἀρχομένων πε-
ριώνυμος τῷ Κυρίου λαός, ἔχουσι πληρεστέλῃ ἀδείαν ὁρῶσαι ταῦτα
ἐορτῇ ἐπίστον, καὶ μνήμῃ πανηγυρικῇ ἐκτελεῖν τῷ Οἰκίᾳ καὶ Θεο-
φόρῳ Πατρὶ ἡμῶν καὶ ἱεράρχῃ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ τῷ θαυματουργῷ ἐν
τῇ ἀεισμένῃ δόξῃ ἡμέρᾳ αὐτῆς, ἥτοι κατὰ τὴν δεκάτην ἐβδομὴν τῆ
Δεκεμβρίου Μηνὸς, ἐν τῇ ἱερᾷ Μορῇ τῆς μεταμορφώσεως, τῇ κατὰ τὴν
Νῆσον τῶν Στροφαδῶν, ὅπως καὶ τὸ ἱερὸν αὐτῆς Λείψανον, ταῖς Κανονι-
καῖς Ἀκολουθίαις, ἄδοντες καὶ ψάλλοντες τῷ Κυρίῳ εἰς δόξαν τῷ Θεοῦ
καὶ Πατρὶ, τῷ ἐπιβραβεύσαντος ἐκ τοῦ πλοῦτος τῆς χριστοπίας αὐτοῦ
τὸν τοῖτον ἀτίμητον θησαυρὸν, καὶ ταῖς δυσὶ ταύταις Νήσοις, περιχα-
ρομένης ἐν μόναις ταύταις τῆς ἐπιστῆς Ἐορτῆς τῷ Ἀγίῳ, καὶ πανηγύ-
ρειως. εὐδα καὶ ἡ Θεὰ ἐπίσκηψε χάρις, καὶ διατρεῖται ἀπαρατή-
τως ἡ ἐπικυρεμένη αὐτῇ τῷ Οἰκίᾳ τελετὴ μέχρι περμάτων αἰώνων, παρ
ἐκείνης διασειομένη, ἡ κωλυομένη τὸ σωώλον. Ὄθεν εἰς εὐδείξειν, καὶ
ἀσφάλειαν τῆς τοιαύτης προξοπῆς, καὶ ἀδείας ἐγγέτω καὶ τὸ παρὸν
ἡμέ-

ἡμέτερον Πατριαρχικόν, καὶ Συνοδικόν προτρεπτικόν ράμμα, καὶ ἐπέδω-
ξεν τοῖς αἰτοῦσιν.

Ἐν ἔτει Σατωρίῳ, αΨΓ'. Μηνὶ Γενίῳ, Ἰνδικτιῶνος δεκάτης πρώτης.

✠ Γαβριὴλ ἐλέω Θεῷ Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως νέας Ρώ-
μης, καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης.

Ο' Καισαρείας Κυπριανός.

Ο' Ἡρακλείας, καὶ Ραιδέσσης Νεόφυτος.

Ο' Κυζίκου Κύριλλος.

Ο' Νικομηδείας Παρθένιος.

Ο' Χαλκηδόνος Κωνσάντιος.

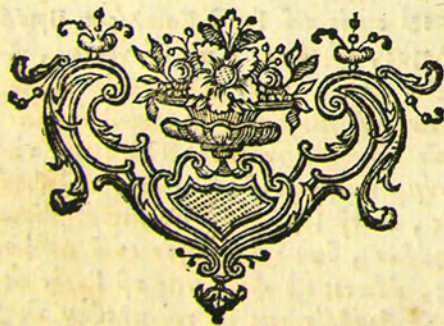
Ο' Θεσσαλονίκης Ἰγνάτιος.

Ο' Πρέσβης Κύριλλος.

Ο' Δερκῶν Νικόδημος.

Ο' Προικονήσσης Θεόκλητος.

Ο' Ἀγαθεπόλεως Ρωμανός.

Δ Ε Κ Ε Μ Β Ρ Ι Ω , Ι Ζ .

ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΙΓΙΝΗΣ.

Εν τῇ μικρῇ Εὐαγγελίᾳ ἱσῶνυρ Στιχ. δ'. καὶ ἑξῆς Στιχηρὰ προσόμοια, ἦχος πλ β'. Δί Αἱ γελικαί.

Εὐτε ἦν Πιστῶν, ἡ Ὁρθόδοξος χορεία, ὕμνος καὶ φθῆς, ἐτοιμάζω ὑπὸ χῆσαι. ἰδέ ὃ συγκαλεῖται ὁ κλεινὸς Διονύσιος, πάντας τῶν πανέορτον ἡμέραν, ἐν ἡ Χριστῇ ἡ Εκκλησία, τῶν πανέορον, μνήμῃ αὐτῷ ἐπιτελῇ, τερπνῶς ἐορτάσαντας.

ΣΩμα καὶ ψυχῇ, ἀκηλίδωτον ἐσώσω, ἐχθρῶν ῥυπαρῶν, μολυσμάτων ἱεράρχα. ὁρμάς τε καὶ ἐνέδρας σὺ γενναίως κατέφλεξας, τότε καὶ σὺ πᾶς ἐρχομένης, θεῆα δυνάμει Παρακλήτης. ὅθεν αἶρει σοι, ἦν Ὁρθόδοξον ἡ πληθὺς, νίκης λαμπρᾶς ῥόπαια.

Οντως τὸ ἀπειτὸν, καὶ πανέντιμόν σε σκλήως, ὑπερθεῖν Τριάς, ἀφθαρσίας παραδόξως, σεφορεῖ σεφάν, ἱεράρχα ἔσιμείγεις. δῶρον ὡς ὑπέριτον καὶ τὸ ἐπιδοθὲν τῇ σῇ Παφίδι, νόσων καὶ παθῶν, ἀπολύτῃται σαῖς θερμαῖς, πρὸς Θεὸν ἐντόλῃσι. Δόξα. ἦχος, πλ. δ'.

Τρυφᾶς, δόξαν, καὶ πλῆτον, καὶ πᾶσαν ἄλλῃ βιωτικῇ ἡδυπάθειαν, σκύβαλα καὶ Παῦλον ἐκ νεότητος σοφῇ ἡγιστάμην, καὶ τὸν χρυσὸν τῆ Κυρίας ἐπάρας ζυγόν, εἰς ὕψος θείων ἀρετῶν σαυτὸν ἀνύφωσας δι' ἀσκήσεως. ὅθεν ἡ τῆ Πενθέματος ἐν σοὶ σκηνώσασα χάρις, πολλῶν θαυμάτων παραδόξων, καὶ ζῶντα καὶ μετὰ πότμον, αὐτῶν σε καθίστατο, πόθῳ τοῖς προσερχομένοις μετ' ἀλαβείας καὶ Πίστης. ὦν ἡμεῖς κατὰ δὲ κοινανὸν γειομενοὶ, ἡσμοσιν δὲ χαρίζοις τὸν σὲ θαυμασάσασα μεγαλιώδη Κύριον, τὸν παρεχόμενον ἡμῖν τῇ ἐπαγρύπνῳ σε μιστιεῖα λύσιν ψυχῆς παθῶν καὶ τῆ σάματος, Πάτερ Διονύσιε.

Καὶ νῦν. ἦχος ὁ αὐτός.

Υπόδεξαι Βηθλέμ τῶν τῶ Θεῷ Μητρόπολιν. φῶς ὃ τὸ ἄδυτον ἐστὶ σὲ γεννηθῆναι ἦκει. Ἀγγελοὶ θαυμάσατε ἐν Οὐρανῷ. ἀνδραποδοξάσατε.

Accl. S. Dionisio.

B.

ἔασατε ἐπὶ τῆς γῆς. Μάχοι ἐκ Περσίδος, τὸ ἑρισκόλεον δῶρον προσκομίσατε. Ποιμένες ἀρχαυλῆντες, τὸν ἑισάγιον ὕμνον μελωδήσατε. πᾶσα πνοὴ αἰνεσάτω τὸν Παντεργέτην.

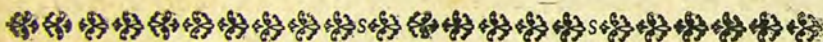
Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά. ἦχος, β'. Οἶκος τῆ δ' ὄφρα θά.
Παιήγυεις παιδρά, πανόσημος ἡμέρα. τὰ αὐτὰ σὺ τοῖς κάτω, ἐν δόξῳ ἐορτάζει, σὲ Πάτερ τὸ μνημόσυλον.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυεῖς ὁ θάνατος τῆ Οὔσις αὐτῆ.
Αἷματι καὶ ὥδῃ, ἡ Δίγινά φαλλέποι, σὺ Ζακυνθίῳ πόλει, χερμαίρυσιν ἐκ πόδε, τὸν Μέγαν Διούσιον.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβέμενος τὸν Κύριον.
Σκίρτησον ὁ Χορὸς, Πατέρων Θεοφόρων, Μοῦνης τῆς τῷ Σφοράδων. καιρὸν κρήνησον αἶγον, ἡμῶν τὸ κλέος ὕμνησον.
Δόξα, ὁμοιοι.

Πάντες σὺ τὸ σεπτὸν, περικυκλῆντες σκλήως, προσάπτομεν βοῶντες, σὺς ὑμνητὰς ἐκ πάσης, κακίας ἀπολύτῳσον. Καὶ νῦν.
Δεῦτε οἱ γηγενεῖς, συμφώνως τῷ Παρθένῳ, Θεοτόκῳ Μαρίαν ὑμνήσωμεν ἀπαύτως, ὃς ἡς ὁ Χριστὸς τίκεται.

Νῦν Ἀπολύεις. Τὸ Τεισάγιον. τὸ Πάτερ ἡμῶν. καὶ τὸ Τροπάειον.
Τῆς Ζακυνθίᾳ τὸν γόνον. Ζήτει τὸ ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἐσπερινῷ.
Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τῷ Μεγάλῳ Ἐσπερινῷ, τὸ Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσῶμεν, σίχ. ε'. καὶ φάλλομεν Στιχηρά προσόμοια, ἦχος, β'.
Ὅτε ἐν τῇ ξύλῃ σὺ νεκρόν.

Θεῶν ἐκ νεότητος σαυτὸν, ἔρωτι περὶ πάσης ἀπέπτης, εἰς ὕψος Ἀγγε. ἀπαθείας ἀπασαν ἐπαπασάμενος, Κόσμη δόξαν χαμαίζηνον. Σταυρὸν δὲ ἐπάρας, ζυγὸν τὸν σωτήριον χαίρων ἐτέλεσας, βίον, ἀμυθήτως ἀγῶσι, καὶ τῷ ἀλάστορος ὄθον, ἡ Τριάς μεγάλως σε ἐδόξασε.

Σκεῦος ἐκλογῆς σε προῖδων, Πάτερ ὁ ἐπάζων καρδίας καὶ βλέπων κρύφια, ἀξίον κατέστησεν Αἰγίνης Πρόεδρον. ὡς πανσόφως κατήρδυσας, διδάγμασι θεοῖς, ἕως ὅτε ἔξωλῃσιν καρπὸν τὸν πέπειρον. πάσης ἀρετῆς καὶ ἡσυχίας, ἐκ βιώσαι θέλων μετῴδεις, σῆς Πατρίδος ὄρισιν ἀσκέμενος.

Λατρεῖς ξυνοβόπως τῆς ἀρετῆς, σαῖς δ' ἡμεῖς εἰς κόνην γυναικα, δέμας δεινὰς δεσμούδων, ρεύμα δὲ πολυρροὸν ποσὶν ἀβρόχοις ὡς περὶν. Ἰσραὴλ μὲν διώδυσας. καὶ ὁμῶς παμμάκαρ, φικὰς σὲ εἶχ' ἡ λατὸς δ' λαβεμένη σε. πλανῶν ἰχθυόβωλον κακίστῳ, θαύματι ἀπήλεγξας ἔσχατον, ἄρχας παραδόξῳ Διούσι.

Θεῶν ἡ γυνὴ Δανιὴλ, δυσπιστῶν πᾶσαν πισῶσαι φεικτῇ θεάματι, τῶν μὲν ἐξέστησας θυτῶν ἐν μέσῳ φανείς, λυκαφάρων ἰσάμενος, αὐτῶν εἰσιόντι, εὐδὸν τῷ πανσέπτῳ σε περὶ ἡμέρας Ἀγγε. ὕμνοις λειψαγῶν τὸν σοὶ ὄθον, ἔδοξεν συχεθεῖς ὁμολόγει, εἶναι σε Πιστὸν Θεῷ θεράποντι.

Πάλαι ὡς Ἡλίας ὑπὲς, Πάτερ Οὐρανὸν κατέχεις καὶ διαλύεις αὐχμὸν, σῶμά σε τὸ πᾶντιμον λιτανύοντων Πιστῶν. καὶ σπεινὰ προκατήγγειλας, φθορὰν πικροτάτῳ, ἧς περ καὶ διέσωσας τῷ τῷ Στροφάδων Μοιῷ. ἥτις σὲ προσάτῳ ὄρεσσα, πάσης συμφορᾶς ἐκλυφῆται, σὲ τῇ μιστιεῖα Διούσι.

Υἱὸν παναρμόνιον ἰδὲ, ἡ τῷ σὺν πιστῶν αὐτοχθόνων χορεία φάλλεσοι. μνήμη τῇ πασιπέτῳ σε, καὶ τῷ περὶ τῷ σὺν, ἱερῶς πρεσβεύεται, ψυχῇ καὶ καρδίᾳ, σὲ τὸ θαυματόβρυτον σκλήως ἀπάσασθαι. Ἡνὲρ ἀβλαβῇ περιφύρει, θλίψεως παντοίας καὶ βλάβης, Πάτερ Διούσι πρεσβεύεις σε.
Δόξα. ἦχος, πλ. β'.

Σήμερον κέρπεται λαμπρῶς πανηγυρίζουσα Ζακυνθός, ἐν τῇ Ἀγίᾳ σε μνήμῃ Διούσι Πάτερ, καὶ ἡ σεπτὴ ὠραίετα Ἐκκλησία, πεποιημένη τοῖς σοῖς παραδόξοις τερατεργήμασι, τοῖς ὡς ἐν πηγῇς ἀκνώτε κατ' ἐκείνῳ τοῖς δὲ σεβασίῳ ἐκ χειρομύθους ἐκ τῇ πανσέπτῳ καὶ μακάριος σκλήως σε. ὅπερ Πιστοὶ λιτανύοντες σήμερον, δόξολογίας προσφέροντες ἐκτελούμεν. τὴν τῷ σὺν δὲ κλητῇ ἐορτάζοντας μνήμῳ, σπλάσας περικύχισον τῇ ἀοράτῳ σε ἐπιστάτῳ, ἐκ πάσης περιστάσεως ἀνάγκης, καὶ τυχεῖν ἀξίωσον τῷ πταισμάτων τῆς ἀφίσσεως.
Καὶ νῦν, προεόρτιον, ἦχος ὁ αὐτός.

Σπῆλαιον εἰρεπίζε, ἡ ἀμνάς ᾗ ἡκει, ἔμβρυον φέρουσα Χριστὸν. φάτην δὲ ὑποδέχου, τὸν τῷ λόγῳ λύσαντα τῆς ἀλόγου πράξεως ἡμᾶς τῆς γηγενεῖς. ποιμένες ἀρχαυλῆντες, μαρτυρεῖτε θαῦμα τὸ φεικτὸν καὶ Μαροῖ ἐκ Περσίδος, χρυσὸν καὶ λίβανον καὶ σμύρναν, τῷ Βασιλεῖ προσάξατε. ὅτι ὥφθη Κύριος ἐκ Παρθένου Μιθῶς. ὃν περ καὶ κύφασα, δεικνύς ἡ Μήτηρ προσεκινήσει, καὶ προσεφθέγγετο τῷ ἐν ἀγκάλας αὐτῆς. πῶς ἐνσπάρεις μοι; ἢ πῶς μοι ἐνεφύης, ὁ λυβῶνός με καὶ Θεός;

Εἰσοδος. Φῶς ἱλαρόν. Τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας.

Καὶ τὰ ἀγαννώματα τῇ Ἀγίᾳ Νικολάε.

Εἰς τῷ Λιτῷ φάλλομεν σίχ. ἰδομεῖα. ἦχος, α'.

Τὸν καρτερόν ἀδάμαντα, ἡ τῇ Χρυσῇ Ἐκκλησίᾳ, σήμερον κομπαίνει πανηγυρίζουσα, τὸν ὅπως καὶ τὸν ἰαβ γυναιζόμενον δίκαιον καὶ ἀληθινόν, ἀκακόν τε καὶ ἀμειπτον, καὶ παντὸς ἀπεχόμενον πράγματος πονηρῶ. τὸν τῷ δυσμενὲς καταπαλαίσαντα πονηρὰς παραπύεις, δολέως τὰς κατ' αὐτῇ ἐπιφροσύνας, τὸν θαυματόβρυτον φημι Διούσιον. τὸν μέγιστον ἱεράρχην, καὶ Μαθητῶν Χρυσῇ γυναικίωτον. εἰ ταῖς πρεσβεύεις ψυ-

χῆς παθῶν καὶ τῷ σώματι περισώζομενοι, ὕμνοις αὐτὸν ἐπαξίοις μεγαλυνώμενοι.
 Ἦχος, β'.

Κόσμον καὶ τὰ τὰ Κόσμου, ἐκ νεότητος Πάτερ ἀπαρνησάμενος, ἀρρή-
 τῶ κόσμῳ ἀρετῇ μεγίστων σεαυτὸν ἐπικόσμησας. ὅθεν ταῖς τῶν σῶν
 θαυμάτων βολίσιν, Ἡλὶε δίκλῳ ἀκτίων, δαδελῶν ἡμᾶς ὡς φοῖνιξ μὲν
 πότμον ἐξέλιπας, τὴν ἀπλήτῳ πόθῳ παναρμονίᾳς ἐπικροῦντάς σοι ὕ-
 μνος, καὶ τῷ σὲ θαυμασάσασθαι Θεῷ, πολλῶ τῷ δέει ἀσχηγῶς βοῶντας.
 μέγας εἰ Κύριε, καὶ θαυμασὸς ἐν τοῖς Ἀγίοις σε δόξα σοι. Ἦχος, γ'.

Σήμερον ἡ φωταυγὴς ἀνέτειλε μνήμη σου, Τεσμέγιστε Ἱεράρχα, φω-
 τίχουσα τὰς τῶν Πιστῶν ψυχὰς ταῖς μαρμαρυγαῖς τῶν θαυμάτων σου.
 ἐν ἧ τῷ πανσέπτῳ σου σιναθροισθόντες τεμένει, καθικελεύομεν κράζον-
 τες· λύσον ταῖς σαῖς ἱκεσίαις τὰς σειράς τῶν πταισμάτων, τῶν ἀνυμνῶντων
 σε πόθῳ πανδύημι. Δόξα. Ἦχος, πλ. δ'.

Πνύματι κὺν χορείαν, Πιστοὶ σήμερον συνησώμεθα, τῇ πανσδόξῳ
 κοιμήσει τῇ Ποιμενάρχῃ Διονυσίᾳ. προσκαλεῖται γὰρ ἡμᾶς πρὸς τὸν
 ὕμνον ἡ τῇ Χειρὶ Ἐκκλησίᾳ, καὶ τῷ Προφητικῷ ἐπανακρῖναι κινύρας τὸ
 Δαβιτικὸν μετρηγῆσα μελωδήμα· νεανίσκοι καὶ Παρθενοί, Πρεσβύτεροι
 μὲν Νεωτέρων Θεοπρεπῶς ἀνεσάτωσαν. δεῦρο δὲ πᾶσα τάξις συμπανηγυ-
 εῖξασα συγχορεῦσαι τῷ προφητικῷ μελωδήματι, ἄσμασιν ἐπαξίοις τὸν ἡ-
 μέτερον προσάτλῳ καὶ πιστὸν κινεμόνα γεραίρεσα. ἡ νεότης τὸν παιδαγω-
 γὸν τὸν νυμφαγωγὸν αἱ Παρθενοί· τῷ βακτηρίῳ ἡ πολιὰ· οἱ ἐν δι-
 θυμῇ τὸν χαλινόν, καὶ οἱ ἐν συμφοραῖς τῷ παράκλησιν· οἱ ἐν θαλάσ-
 σῃ τὴν ὀξυτάτῳ ἀντίληψιν· οἱ ὄρφανοί τὸν Πατέρα· οἱ πτωχοὶ τὸν φιλό-
 πτωχον· οἱ νοσῶντες τὸν ἰατρὸν· οἱ ὑγιαίνοντες τῇ ὑγείᾳ τὸν φύλακα·
 οἱ ἱερεῖς τὸν Ποιμένα· τὸν ὁδηγὸν οἱ Μονάζοντες· οἱ πάντες τοῖς πᾶσι τὸν
 πάντα γινόμενον. καὶ τὸ πανσέβασον αὐτὸ σκλῆρος περικυκλῶντες, σωπε-
 ξιμμένη καρδίᾳ βοήσωμεν· πανάγῃ Διονυσίᾳ πρόφθατον, ἐξελεῖ ἡμᾶς
 χειρὸς τῆς τῇ ἀντικειμένης, παντοίας ἀεὶ περισώζων ὀργῆς καὶ θλίψεως
 καὶ ἀνάγκης, πιστῶς τὰς τιμῶντές σε.

Καὶ νῦν. Ο' αὐτός. Βηθλεὲμ ἐποίησας.

Εἰς τὸν εἶχ. εἰχρη. προσόμοια. Ἦχος, πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.
Χαίροις Ἀρχιερεῦ τῇ Χειρὶ. Χαίροις Ζακύνθῳ τὸ περιβλεπτον καθ-
 χημα. Ἀγίτης χαῖρε τὸ κλέος, τῆς ἐκλογᾶδος Χειρὶ, λογικῶν
 προβάτων Ποιμὶν ἀεὶσε· κανὼν Μονάζοντων τῆς ἀρετῆς καὶ ἐκτύπωμα, Στρο-
 φάδων χαῖρε, ὁ φρενὸς ὁ ἀκοίμητος. χαίροις εὐδόξῃ Ἐκκλησίᾳς ἀπρέ-
 πεια. κράτος τὸ ἀπροσμάχητον. λιμὴν ὁ σωτήριος, Πιστὴ λαῶσα ἑτο-
 μάκαρ. χαίροις δι' αὐτὴν καὶ σωζόμενοι, Τεράδα Ἀγίαν, μεγαλυνώμενοι ἀ-
 παύτως τῷ σὲ δόξασαται.

Στιχ. Οἱ ἱερεῖς σε Κύριε ἐνδοξοῦνται.

Χαίροις ὁ Ἱεράτατος νῆς. ὄργανον Θεῶν, Ἐκκλησίας τὸ σύστημα, δι-
 φραίναν, ἀρετῇ πᾶσαν, μελωδικῶς ὑπῆλχεν. Πνύματος Ἀγίου ἡ
 μυρόπνοος, καινὴ μυροθήκη, ἡ μύροις πάσης μυρίζουσα, Ἐπικρατῶν χαρισ-
 μάτων μακάριε. σκεῦος φάρμακα ἐπιφέρουσα σπῆμα, πίσει τοῖς προστι-
 σι σοι, Πατὴρ Διονύσιε, καὶ αἰτεμενοῖς σε πόθῳ. ὅθεν κατὰ ἡμετέρας
 ψυχῇ μὲ ποικίλοις, μολυσμοῖς ἐκκακαώθεισαν σπείρας θανάτου.

Στιχ. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει.

Πᾶθῃ καδυποτάξας σαρκὸς, εἴσει παντὺν προδύχῃ καὶ τοῖς δά-
 κρυσιν, εἰς γνῶσιν εἰσέδυσ Πάτερ, τῆς ἀπαθείας σου, ἀρεταῖς
 παντοίας κοσμησάμενος. ἐχθρὰ τὰς ἐνέδρας, τὰς προβολὰς καὶ τὰς λαίλα-
 πας, ἐν δέῳ δούει καρτερῶς τε κατέρραξας, βίον ἄσαρκον ἐν σαρκὶ με-
 τερχόμενος. ὅθεν ἐπαφθαρτίσας σε, φθορὰς τὸ πανάσιλον, σῶμα Θεὸς
 Ἀρχηγόν, πιστοῖς παρέχε σωτήριον, παθῶν πολυτρόπων, ταῖρα καὶ
 προσάτλῳ ἀκαταμάχητον. Δόξα. Ἦχος, πλ. β'.

ΟΤε σε τῷ πανάσιλον μάκαρ ψυχῇ, ἀπέδωκε εἰς τὰς χεῖρας τῇ
 Κτίσει σου, τότε τῇ πανστίμῳ ἀνὸδῳ τῇ τῇ Ἀγγέλων περιτρέχοντα
 πλήθῃ πρὸς ἀπάντησιν ἐσπείδον. ὁ δὲ τῷ Μονάζοντων Χορὸς σου Ὁρθο-
 δόξῳ τῇ ὁμηγύρει, τὸ πανάγιον περιεκύκλῳ σε σκλῆρος, ὕμνος ἐπιπα-
 φίς ἐξείδοντες. διὸ καὶ περιδύας αὐτὸ ἀσπαζόμενοι, πικροῖς κατέβριχον
 δάκρυσι, καὶ ῥήμασι γοητοῖς ὀλοφύζοντες ἐπέβδον· μὴ ἐγκαταλίπῃς τὰ
 τέκνα σου Ἀγίε. μὴ εἰσῇς ἡμᾶς ὀρφανὸς τῆς σῆς προστασίας. ἀλλ' ἐπί-
 σκεπτε ἡμᾶς ὑπανόδον, καταβάλλων ἀεὶ τὰς τῶν ὀρατῶν καὶ ἀοράτων πο-
 λεμίων ἐπιβλαῖας καὶ ἐπαναστάσεις τῇ πρὸς Θεὸν παρησίᾳ σου. σὲ γὰρ πρὸς
 αὐτὸν προβαλλόμεθα πρέσβυ, Πάτερ Διονύσιε.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς, Ἦχος, ὁ αὐτός.

Ανύμφετε Παρθενέ, πόθεν ἦκες; τίς ὁ Τεκνὸς σε; τίς καὶ ἡ Μη-
 τρὸς σε; πῶς τὸν Κτίστην φέρεις ἐν ἀγκάλας; πῶς ἐκ ἐφθάρης
 τῷ νηδύϊ; μεγάλων παραδόξων ἐπὶ σοὶ φρικτῶν Μυστηρίων, ἐπὶ γῆς
 τελευμένων, ὁρῶμεν Παναγία. καὶ προδύτρεπιζομεν, ἐπαξιόνοι σου χρέος
 ἐκ τῆς γῆς τὸ σπῆλαιον. καὶ Οὐρανὸν αἰτῶμεν παραχεῖν τὸν ἀέρα, καὶ
 Μάγοι δὲ προέρχονται ἀπὸ Ἀνατολῶν τῆς γῆς, εἰς δυσμὰς θεάσασθαι,
 τῷ βροτῷ Σωτηρίαν, ἀγκάλας δαδελύμενον.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος, α'. Τῷ λίθῳ σφραγισθέντος.

Νικολάε Γαβριηλοπούλε Ἱερέως ποίημα.

Τῆς Ζακύνθῳ τὸν γόνον καὶ Ἀγίτης τὸν Πρόεδρον, τὸν φρενὸν Μοῦ-
 σῆς τῶν Ἐξοφάδων Διονυσίων ἀπαντες, τιμήσωμεν συμφάνως οἱ πιστοί,
 βοῶντες πρὸς αὐτὸν εὐδικεινῶς, σαῖς λιταῖς τὰς τῷ σὲ μνήμῃ ἐπιτε-
 λῶν.

λαίπας σώσε, καὶ βοῶντάς σοι. Δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι Χειρῶ. Δόξα τῷ
σε θαυμασάσαντι. Δόξα τῷ θαρρησαμένῳ σε ἡμῖν πρέσβω ἀκούμνῳ.

Δόξα. τὸ αὐτό. καὶ νῦν. Τῷ Γαβριήλ. καὶ Ἀπόλυσις.
Εἰς τὸν Ὁρθρον. Θεὸς Κύριος. Τροπάειον τῷ Ἀγίῳ, δὲς.

Καὶ Θεοτοκίον.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα, ἦχος, α'.

Τὸ τάφον σου Σωτήρ.

Επέλαμψεν ἰδὲ, τῆς ψυχῆς μου τὸ ἔαρ. ἐπέφανε Πιστοί, ὁ πιστὸς Ἱεράρ-
χης, Πατὴρ Διουσίος, Οὐρανόις χαρίσμασιν, ὡς Οὐρανίος, πεποι-
κιμένος Νομῖος. τυμφόθεισαν ᾧ, Θείαις αὐτῷ Ἐκκλησίαις, αὐγαζὼν
ἐλάμψαι.

Δόξα, τὸ αὐτό. καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Οκλίνας Οὐρανὸς, καὶ Παρθένῳ οἰκήσας, προέρχεται σαρκί, Βι-
θλεὴμ ἐν σπηλαίῳ, τεχνῶναι καθὼς γέγραπται, ὁραθῶναι τε
νήπιος, ὁ τὰ νήπια, ζωογονῶν ἐν τῇ Μητρὶ. τέτρω χαίροντες, νῦν ὑ-
πανήσωμεν πάντες, καρδίας διδύμητι.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν. ἦχος ὁ αὐτός.

Σκῖτᾶ Πνύματικῶς, καὶ χοροῦναι τὸ Πνεῦμα, λαῶν σε τῷ πιστῷ συ-
νελθόντος ἐν ὕμνοις. αἰσίως διημιῶνταί σε, καὶ σεπτῶς περιπτύ-
ξασθαι, σὲ τὸ πάντιμον, σῶμα Χειρῶ Ἱεράρχα, θαυματόβρυτον. ἔ προ-
σατόντων μὴ παύσῃ, πρὸς σὲ καταφύγοντος.

Δόξα, τὸ αὐτό. καὶ νῦν, τῆς Θεοτόκου.

Αγάλλει ἡ Σιών, Βιθλεὴμ δι' ἐπίστα. ὁ πάντων σωτοχρῆς, τὸν ἀ-
εὶρα προπέμψας, ἐμύνησε τὴν ἀμῆνον, εἰαυτῇ συγκατάβασιν.
ὅν ᾧ ἔμενον, τῷ Οὐρανῶν αἱ δυνάμεις, ὅπως τίκεται, ἐκ τῆς Παρ-
θενῆς ἀφ' ἑπτοῦ, ὁ μόνος φιλανθρώπων.

Μετὰ τὸν πολυέλεον Κᾶθ. ἦχος. γ'. Τὴν ὡραιότητα.

Σήμερον τέπεται Πόλις ἡ Ζάκυνθος, καταξυφῶσά σε σκλῶος τὸ
πάντιμον. δῶρον ὑπέρτιμον αὐτῷ, ὄρεσά ὡς Ἱεράρχα. ἐκ σὲ ᾧ ἐκ
κέχεται ἀσινάως τὰ θαύματα. πίσει τοῖς προσρέχουσιν ὀχλαμένους πα-
θήμασι, δεινοῖς. ἡ γηθομένη κραυγάζει σοι, χαῖρε Χειρῶ πιστῷ θε-
ράπων.

Δόξα.

Σταυρὸν ἀράμηνος ζυγὸν σωτήριον. χαίρων ἐπέφθασας δυσβάτοις ὁ-
ρεσιν. ὄγκον τῷ γένει καὶ κενῆς, δόξης τε αἰσιάνην, Πάτερ Διο-
ύτις, καὶ νεκρώσας τὰ σώματος, πᾶσιν κακῶμασιν, ἐβιάσω ὡς ἄσαρ-
κος. διὸ καὶ Θείας δόξης τετύχηκας, ὕμνοις Θεῷ αἰεὶ λαβῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαρὴς πεπλήρωται, πάντα τὰ πέματα. ἡ Θεοτόκος ᾧ γεννᾶν ἐπέ-
γεται, τὸν Βασιλέα τῷ παντός, ὡς θαύματος ἀνεμυλῶντα. ἀρχι-
ται

ταὶ ὁ Ἀναρχὸς, καὶ σαρκῆται ὁ ἄσαρκος. σπῆλαιον εἰσδέχεται, τὸν συν-
χοντα ἅπαντα. ἡ Βιθλεὴμ ἀγάλλει καὶ χοροῦναι, ἡ κτίσις Χειρῶ τὰ προόρτια.

Οἱ Ἀναβαθμοί. τὸ α'. Ἀντίφωνον τῷ τετάρτῳ ἦχῳ. Προκείμενον.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τῷ ὅτι αὐτῷ.

Στίχ. Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ. τὸ, Πᾶσα πνιή.

Εὐαγγέλιον καὶ Γεωργίῳ.

Ὁ μὴ εἰσερχόμενος διὰ τῆς θύρας εἰς τὴν αὐλήν. Ὁ Ν'. Δόξα.

Ταῖς τῷ Ἱεράρχῃ. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Καὶ τὸ Ἰδιόμελ. πρὸς Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς.

Εὐαγγέλιον ἐλεησόν με ὁ Θεός.

Τοῖς ἐκ πόθου τὴν παιδῶν, μνήμῃ τιμῶσί σε Ἱεράρχα, ὁρμᾶς
δολερᾶς, ἀποτεριχίζων αἰεὶ, δολίᾳ πάρεσο.

Ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου εἰς ε'. Ζήτηε εἰς τὴν Ἑσπρίν τῷ Ἀγίῳ Νικολάῳ.

Καὶ τῷ Ἀγίῳ, εἰς ἡ. ἢ ἡ ἀκροστιχίς.

Γεωργίᾳ Ἱεροδιακόνῃ τῷ Συταύρῳ, ἦχος, β'. Ἐν βυθῷ κατέρωτε.

Γεωργὸς καθάπερ νεκρῆς, Θείαις γεωργήσας σε, ἀρεταῖς παντοίας
τὴν ψυχὴν Ἀγίῳ, ἔγω νῦν γεωργήσον, ἱκετῶναι, τὸ τῆς γλαύ-
της με ἄμμεσον, ὅπως ἐπαξίως, μέλῳ σε τὸ εὐδοξία πρᾶσι.

Εγνωμίαν ἅπας ἀληθῶς, ὕμνος ἐ διησῆται, σὲ διημιῶν ἀγῶνας
καὶ τὰ σκάμματα, ἀπερ ἐνηγῶνται, ἐκ νεότητος καταξίως αἰδί-
μα. ὅμως μοι τολμῶντι σύγγνωδι, καὶ δέξαι με τὴν αἰνῆσιν.

Ως ἐχέφρον Κόσμος τὰ τερπνὰ, ὡς ἐπιβλαβέστατα, καταφρονήσας χαί-
ρων ἀνεπτέρωσας, ὅλην σε πὴν ἔφειν, καὶ διαβοῶν πρὸς τὸ ὅπως ἀκρό-
τατον, κάλλος ὀρεκτὸν πανάγι, ἔγω νῦν τρυφᾶς γηθόμενος. Θεοτοκίον.

Ρευστὴ φύσει βρότειον ἡμῶν, δι' ἀφατον ἔλεος, Θεὸς ἀφθαρτίαν ἐ-
κὼν κατέρχεται, Λόγος ὁ προῶναρχος, ἐκ Θεοπαίδος, σισματω-
θιστόμηνος. ἔνπερ ἐν βραχεὶ τικόμενον, σπηλαίῳ κατοπτρῶσιν.

Ἐπὶ Κανὼν, ἢ ἡ ἀκροστιχίς. Αἰχρῶ βίβη με σώσον τῇ σῇ πρὸς βίβη.

ἦχος, α'. Χειρὸς ἀνῆται, δοξάσατε. Ποίημα τῷ αὐτῷ.

Αγνὸν ψυχῶν με σωτήριον, παμμάκαρ Διουσίᾳ ἀπὸ δόξα, Ἀ-
γνοῖς σε αἰνέσαι χεῖλῶν, αἰγλή τῇ ἀπρόσιτῳ ὡς παρὶς, Θείας
φεικτωῆρας, ζωαθεῖσαν μολυσμοῖς ἀδέσμοις λάμπρυνον.

Γὸν προσκρέσας ἀλάστοι, ἐμμέσαι σε καρδίᾳ ἐδέλονται, τὸν πᾶν ἀ-
παθῆτε σέσωκας, ὁρμῆς τῆς τῷ ρέοντων ὡς νεκρῆς, ἀρετῶν καὶ πᾶ-
σαν, γυμνασάμενος Θεῷ, δόξης τετύχηκας.

Σαρκὸς δολῶσας τὸ φρόνημα, τῷ Πνύματι μετὰ δὲς ἰσάγγελον,
ζῶν ἐπὶ γῆς ἔισμεναι, ἀγνεία καὶ ἀσκήσει ὡραῖα, σκευῶν
ἀναδείχθης, καὶ δοχεῖον καθαρόν τῷ Θεῷ Πνύματος.

Χρυσὸν καὶ Σμύρναν καὶ Λίβανον, οἱ Βασιλεῖς Περσῶν προσκομίζουσιν,
τῷ ἐκ Πατρὸς Αἰμήτορι, Ἀπάτοι δὲ πάλιν καὶ ἐκ Μητρὸς, Κόρης.
Παναμάμω, τιππομῶ Βηθλεὲμ Θεῷ βασιλῆματι.

Καταβασία. Χειρὸς γεννᾶται. Ω, δὴ, γ'. Εξώθησεν ἡ ἔρμος.

Γενναίως κατεπάλαισας, σφηνὺ γεννητῶν τε, καὶ πᾶσαν ἄλλω εὐ-
κλειαν, Σταυρὸν δ' ἄρας τὸν τῷ Κυρίῳ σε, πρὸς πατρὶς ἐρήμους χαί-
ρων ὑπομόλησας.

ΙΧνη τῷ πῶς ἀσκήσεις, φεγγαβολοῖς λάμψαι, τεπλουγῶν ὅσιν,
συνὴ τῷ βίβω ἐκμισθόμενος, Ἀσκητὴς ἐπεφανὴς ἁγρύσιος.

Οὗτος ἐν σοὶ ἐπέπνυσεν, ἦχος Θεῶν Πνέματος, καὶ χαρισμάτων
ἐδείξει, Θεῶν εὐδοξον οἰκητήριον, καὶ πηγῶν Γαμάτων ἀνέξαν-
τλητον.

Θεοτοκίον.

Υπόδειξαι τὸ σπῆλαιον, Μαριάμ τῷ Ἀρχαντῶν, ἀποτεκεῖν ὃ ἐρχε-
ται, ἀπειρανδρῶς Χειρὸν τὸν Κύριον, μεστότεχον πῶς ἐχθρας λύ-
σαι θέλοντα.

Ἄλλος. Τῷ πρὸ τῷ αἰώνων.

Ρῶσιν πῶς ἐν πίσει, προσῖσιν ἐκχίεις προσβείαις ταῖς σαῖς, πα-
τρῶν ποικίλῳ δονεμένοις, τῷ σῷ Θεῷ τεμένει, εὐδα σκηνός σε
τὸ πάντιμον, ἀναπνέει θανμάτων πηγὰς, ἀφθόνως τοῖς χηρίζοι.

Οὗ ἐν ταῖς Ὑψίσι, Ποιμενάρχῃς Αἰγίνῃς προβάλλεται, φωτολαμ-
πῇ ἐπὶ λυχνίας, σὲ Παμμάκαρ ὡς λύχον, ὁδὸν πρὸς ζωὴν πᾶ-
ν ἄγειν, ὑποδεικνύοντα πᾶσι ταῖς σαῖς, φωτιστικαῖς λάμψαι.

Υψίκομον Πάτερ, καθωράτης ὡς δένδρον τοῖς σοῖς ὀχετοῖς, ἐπαρ-
δόμῳ δακρύων, δαφιλεῖς ἐπιφέρων, καρπὸς ξειῶν τερασίων σε,
εἰς σωτηρίαν παντῶν δεινῶν, τῷ Πισῶς τιμώντων σε.

Θεοτοκίον.

Βιτῶν περριδούτα, παγγενὴ τὸν Γενάρχῳ θανάτῳ ἄρας, τῷ δὲ
λόγῳ πεπτωκότα, νῦν ἐπὶ ζώσας, τὸν ὅλον ἐσιέμενος. Παρ-
θενικῆς ἐκ τοῦτος ἐν Μαριάμ, ἀπειρανδρῶς τέχεται.

Καταβασία. Τῷ πρὸ τῷ αἰώνων. Κάθισμα. ἦχος, δ'. Οὐ φθαίεις.

ΗΓερά σε καὶ πανσῆτιμος μνήμη, πεποικιλμένη ποικιλίᾳ χαρίτων.
πάντας Πιστὸς φαιδρύνουσα ἀντίτελον ἰδέ. ἕς περ σινεισάγασα
τῷ σῷ Θεῷ τεμένει, πίσει σοὶ παρίστανται ἐν ἑσφῇσαι ποθῆντες, αἰε-
τάλεις καρπὰς ὑπερφῶν, θανμάτων θύτα. Χειρὸς Διανύσι.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Νῦν περαιῶνται Προφῆται ἀπὸ προρήσεις, ἡ Θεοτόκος Μαριάμ γὰρ ἐ-
πέση, ἀποτεκεῖν βροτῷ τῷ ἀπολύτῳ. ὕπερθεν προβέχουσιν
Οὐρανῶν αἱ δυνάμεις, δόξαν ἀναπέμπουσαι δι' ἡμᾶς τῷ τεχνῶντι. καὶ Βα-
σιλεῖς προέρχονται Περσῶν, αὐτῷ συνὶ δάροις προσπέσαι γηθόμενοι.

Ω, δὴ,

Ικέσιον, ὕμνον δέχε λαὸν σε Πανάγιε, πίσει σοὶ προσάγοντος, συν-
τεβιμνῶν καὶ πνέματι. τῶν ἐν περιστάσει, παντὸς ἀπῆμονα ὁλε-
θεῖς μηχανήματος.

ΕΓὼν μὲν, Ἀγελάρχῃς παμμάκαρ πανάρετος, σὺ τῷ Ἀρχιποίμ-
νῳ τῷ Μονασῶν ταῖς ἀγέλαν τε, μῶνδον πρὸς Οὐρανίον, ὁδηγῶ-
σάμενος, τῇ παντέρῳ πολιτείᾳ τε.

Ρτόμος, κατεδίκης θανάτῳ τὸν κτείναντα, Ἀδελφόν σε φίλτατον σοὶ
γεγονότα καὶ ἑσώσας, συμπαθῶς ἀλώβητον. Θεομῆς πῶς φύσις,
ἐσιοπρεπῶς βαβαὶ κατέβαλες.

Θεοτοκίον.

Οἱ Βασιλεῖς, τὸν Ἀστέρα περσόθεν σκοπέμενοι, τυχεῖν ἐπερ ἀνέ-
σι, ταῖς ἡγεσίαις τὸν Ἀνακτα. ἐν Παρθένῳ τέχεται, ἀλόγων φάνη-
τε, πῶς ἀλογίας ἡμᾶς σώσοντα.

Ἄλλος. Ράβδος ἐκ τῆς ρίζης.

Ισχὺν ἐνδυσάμενος σοφῇ, Χειρὸς τῷ σὲ ἰχθύσαντες, ὡς χῶν γενναίως
κατεπάτησας, πῶς δὲ κηράτω ζωῆς, δόξαν τῷ ἐπὶ κηρον. πᾶσαν ἡδυ-
πάθειαν καὶ πλῆτον, τῷ Κόσμῳ καταλιπὼν, δόξης Οὐρανίῳ μετέχοντας.

Ορμῶν προσωμίδης γαλῶν, καὶ νῦν ἐπαπασάμενος, δόξαν Μονῆς
πῶς Θεομήτορος, Πατρῶν ἐπαυελθῶν, εἰς γλῶν παμμάκαρ. εὐ-
δα σε τὸν βίον ἐκτελέσας, ἀγῶσιν ἀσκητικοῖς, Πνεύμα σε τῷ Κτίστῃ
παρέδωκας.

Υψοῖσιν αὐλῶν ἡ πληθύς, Γεραρχῶν ὁμήγουσι, Οὔσιον ἅμα καὶ δι-
καίων τε, εὐόρτιον συνὶ ἡμῖν τῇ σιπτῇ κοιμήσει σε, αἶνον συγκρο-
τῶσιν Γεράρχα, ὕμνῶντες χαρμονικῶς, τὸν σὲ μεγαλύναντα Κύριον.

Θεοτοκίον.

Μὴ σύγραψε ἔγκυον ὁρῶν, Κόρῳ τῷ μνησθεῖσά σοι, Μαριάμ
Γωσῆφ Δίκαιε. τὸ ὃ αὐτῇ γεννηθῶν, ὃς Ἀγίῳ Πνέματος. τέχεται
τῷ τὸν προαιώνων, ἐλθόντα σώσαι βροτῷ, γένος τυραννίδος ἀλάστορος.

Καταβασία. Ράβδος ἐκ τῆς ρίζης Γεσῶν.

Ω, δὴ, ε'. Μεσίτης Θεῶν.

Διέβης σοφῇ, Θεῷ σέβει αὐθόρῳ ράβδῳ ἀληθῶς, ἀπροσκόπως
ἄπασαν, βίαν τῷ σκοπόμενῳ καὶ εἰληφας, ἐν ταῖς Ἐπεραντοῖς,
σκληραῖς φῶς τὸ ἀνέσπερον.

Ιδέ σοι λαμπρῶν, ἐκτελεῖται Ζάκυνθος τῷ νῦν Εὐορτίῳ. μνήμη τῇ
πανσέπτῳ σε, τῷ σὲ θανμασάσαντι ἐκ πέμπτα, ἄσματα ἐν Ὑψί-
σι, Θεῷ τῷ Παντοκράτῳ.

Αβράχοις ποσὶ, συνὶ ὁδῇ χόματα ποτὶ ποταμῷ, διέβης πολὺ-
ρόα, λαὸς κατὰ περὶ Ἰορδάνεια, πάλαι Ἰσραηλῆς, Χειρὸς δι-
κῶν. Ὅσιν.

Θεο-

Κοσμεῖσθε ἡ γῆ, καὶ τὰ ὄρη ῥαΐατε χαρὰς γλυκασμόν, ἄνθρωποι σκιρτήσατε, βελῆς Παφίας ἦκει τὸ πλήρωμα, Χεῖρὸν δὲ τὸν Σωτῆρα, περὶ Παρθένος ἔρχεται.

Ἄλλος. Θεὸς ὦν εἰρῆνῃς.

Εἴχων τεκρὸν δέμας Παμμακάρι τῆς σῶν, δεσποδὸν ἐξοφῶπας διέλυσας. ἀρὰς δεινῆς αλύτῳ τε δεσμῷ ἀφορισμῷ. ὅθεν τοῖς πασι, σιγῇ ἐτι σὺ ζῶντος, ἐπειάξω τὸ θαῦμα, ἐκπλητομοῦσι Διοῦσι.

Σεῖσθε τῇ Στροφάδων μεγίστῳ φθορᾷ, πανοδῶξ Μοῦν προκλήγαι γαίης, κατ' ὄναρ Διονύσιε Πισῶν σε Μαθητῇ. τὸν δὲ κατωλισόντα, ὑπόθεν θαυμασίως, Μοναχὸν διεσώσω, σὲ ἀρρώγων ἐπικαλέμενον.

Ωδὰς πανευχίης ἐπάδει λαμπρῶς, γηθομονῇ σοι Πάτερ γεραίρεσθαι, τῆς ἐξῶν τερασίων σε ἐσμὸν ἡ σὴ Παφίς. ὡς φέρει πάσης βλάβης, ἀβλαβὴ σαῖς πρεσβείαις. σὲ προβάλλεται πρέσβις, πρὸς τὸν Θεὸν τὸν σὲ δοξάσαντα.

Θεοτοκίον.

Σμικρῷ ἀξιώσας πτωχεῦσαι Θεὸς, ἀνθρωπίνῳ πτωχείᾳ δι' ἔλεος περὶ τῶν νῦν ἐπείγεται σπηλαίῳ δι' ἡμᾶς, Κόρης δὲ ἀπειράνδρου, ἢ Ἀσὴρ παραδέξως, προμύσει τῷ Κόσμῳ, φθορὰς θανάτου λυξωσάμενος.

Καταβασία. Θεὸς ὦν εἰρῆνῃς Πατῆρ.

Ὡ, δι, ε. Ἐν ἀβυσσῷ πταισμάτων.

Οδοφῶπας Παμμακάρι σέμνος, Θεῷ τῷ Παντάκτι ἐχθρὸς συλῆσαι σε, ψυχῆς τῆς Θεῆς ἔρωτας, πειρασμοῖς συνεχέσιν ἐκ ἵχουσε.

Νοσημάτων ποικίλων πανάεισον, Ἰαφὸν σὲ εὐρομῃ φερρὸν καὶ φύλακα, ἐχθρῶν πάσης φαιλόπτος, ἀβλαβεὶς δρασῶζον Πανάγιε.

Ουδὲν ἐκείσιν δέσιν, σῶν ὑμνῶν πρόσδεξαι, ἡμῖν καὶ φανῆσαι, ἐν ὧν τελειῇς ἡμῶν, δυσμενῆς τὰς ἐφόδας τροπῆμος.

Υπὲρ φύσιν ἐστὶ τὸ τελέμενον. Κόρη ἀπειράγαμα, Θεὸς ὁ Ἄναρχος, ἐκ σὲ δὲ ἀρχῇ δέχεται, μορφωθείς μορφῇ δὲ δι' ἔλεος.

Ἄλλος. Σπλάγχχνων Ἰωανῶν.

Οὕτως τὴν φεικτῶν, Θεῷ καὶ ἀναιμάκτον, Ἀγνῶς λογικῶν Ουσιῶν, ἔθους, μὴ σώματος, ἐπὶ γῆς βιοτόσας ὡς ἄσαρκος. ὅντως ὅλος τὸ Θεὸς Πανάγιος, ὁφθῆς ὄργανον καὶ Πνέματος, ἡχῶν πάσης ἀρετῆς μελόδημα.

Νέφος ζοφῆς, τὸν νῦν ἀπεκάθηρας, νεφάδι ποτὲ ἀμφιγνοῦντά σε, Διοῦσιε, Δανιὴλ σιωπῆς ἀλάστορος. φανείς ἐκτὸς σῆς λάμπας αὐτῷ Θεῷ Ναῶ, εὐδὸν εἰσελθόντι Ἀγίῳ, θυτῶν μέσῳ, ὕμνοις λατρεῖν σοι.

Τάξεις νοεραὶ, ὁρᾶσαι ἐξέστησαν, σὲ μάκαρ τὰ σὺ θαυματούργου, τὸν ὁμιλῶντος, διωκόντων ὀργῇ δραπέτῳ, φονία ἀντιρῶν, σὰς θανάτου τὴν πικρῇ, τῶν συμπαθῶς διζήμενον, περὶ γὰρ ἐν τοῖς ἀγνοῦντά σε.

Θεοτοκίον.

Ηἂν τῆς ἡμῶν, ἐκλάμψαι προέρχεται, Παρθένε Ἀγνῆς τῆς ἐξ ὁφθῆς Δαβίδ, ἡ ἀνάκλησις, σωτηρίας ὡς ἄμοστε Κύριος. ἡχῶν μὴ ἔν ἄσματος καὶ ἄσματος ὁδῶς. ὕμνον ἅπαντες κροτήσωμεν, γεραίρετες, Χεῖρ Προεόρτιον.

Καταβασία. Σπλάγχχνων Ἰωανῶν.

Κοντάκιον. Η'χος, γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Εἴχαίς τοις ἄσματος τῆς Ζακωθίαν ἡ Πόλις, ἀνυμνεῖν προτρέπεται πάντας Πιστὸς συγκαλῆσαι, μέγιστον τὸν ἐν ἀνάγκῃς θερμὸν Προσάτῳ, ῥύσῳ δὲ τῶν τοῖς κινδύοις συνεχόμενων, καὶ γεραίρεσαι κραυγάζει, τὸ κλέος χαίρει Πιστῶν Διοῦσιε.

Ο' Οἶκος.

Ταῖς πρὸς Θεὸν διδιδάχαις πρεσβείαις σε, μὴ ἐπιλάθῃ Πιστὴ λαὸς σε Πανάγιε. ἀλλὰ τῇ ὀξυτάτῃ σε καὶ θερμῇ προσάτῳ, ἴλεον ἡμῖν γοιέσαι δυσώπει τὸν διςυμπάθοντα καὶ διςμενέσαντα Κύριον. ὅπως δι' αὐτῆς τῆς ἐπικειμένης καὶ ἐπερχομένης τῆς ἀοράτων, καὶ ὁρατῆς πολεμίων ἐπιβλήης καὶ κακώσεως περισώζῃται ἡμᾶς, τὰς μετ' ἐμμενίας σε μνημονεύσας τῇ σὴ κραταιᾷ ἀντιλήψει, καὶ γεραίρουσας σε πανυμνήτοις καὶ θαυμαστοῖς ἐγκωμίοις, τὸ κλέος χαίρει Πιστῶν Διοῦσιε.

Τῇ, ιζ'. Δεκαμβεῖς. Μνήμῳ ἐπιτελόμεν τὸ ἐν Ἀγίοις Πατρός ἡμῶν Διοῦσιε τὸ Νέα Ἀρχιεπισκόπε Αἰγίνης τὸ Ζακωθίε.

Τρυφὰς Παριδῶν φθαρτὰς Κόσμου καὶ δόξαν,

Ἀφάρτης κεκληρώσαι τὰς Οὐρανίους.

Αξιοδάκρυτος εἶναι ἡ πλάνη, εἰς τὴν ὅποιον Πλανᾶται ὁ δυσυχὴς ἄνθρωπος. ξεπεσμένος διὰ τὴν παράβασιν ἀπὸ τῆς πρώτης δόξης καὶ ἀθανασίας, εἰς τὸν θάνατον καὶ φθορᾷ. διωγμένος ἀπὸ τῆς ἰδίας τῆς Πατέριδος, καὶ ἐπίγειον μακαριότητα, εἰς τὴν κοιλάδα τῆς κλαυθμῶντος, διδονότις εἰς τὴν φθούρας καὶ προσκαίρει Κόσμου ταῖς ἀθλιότητες. δὲ καίτοι τοιαύτῳ ἐξορίαν δυσυχιστῶν, ἀλλὰ προσηλωμένος εἰς τὸν Κόσμον τὸ μάταιον, ἀλισμονήσας τελείως ταῖς πρώταις τιμαῖς καὶ ἀγαθὰ, καὶ ὡσὺν καὶ μὴ εἶχε νῦν, δὲ φηρὰ ἐλότεια τέτοιον χαίμεν, ἀλλὰ χαίρεται εἰς τῆς ἐξορίας τῆς δυσυχίας καὶ βάσανα, καὶ ὡς ἀλογον ζῶν ἀφίνει καὶ σέρνεται εἰς τὰς ὀρέξεις τῆς ἰδίας τῆς ἐπιθυμίας ἀπὸ τῆς πᾶσι, ὅσον ὅτι καὶ τῆς Προφητικῆς φωνῆς, παρασιωβλήθη ταῖς κτλήσεσι, τοῖς αἰσθητοῖς καὶ ὁμιώμεν αὐτοῖς. Δὲν ἐματαιώθη ὁμῶς εἰς τοιαύτην

δυσυχησμένῳ πλάνῳ· ὁ σήμερον παρ' ἡμῖν ἑορταζόμενος Ἅγιος, ὁ λαμπρὸς τὸ σῶμα καὶ λαμπρότερος τῷ ψυχῇ, ὁ Θαυμαστός ἔτος λέγω Πατὴρ ἡμῶν Διούσιος· ἐπεὶ καὶ ἐκ νεαρῆς τε ἡλικίας, ἀπ' αὐτῆς δηλαδὴ τῆς ζωῆς τὰ προύμια, ἔφθασε καὶ ἐκατάλαβε τῷ λελευνῷ ἀφροσυνῷ τῶ ἀνθρώπινῳ γένει, καὶ τὸ ἐπίζημιον τῶ κοσμικῶν ἡδονῶν. ταῖς ὁποίαις καταφρονῶντας μὲ γονυαῖότητα, ἠθέλησε νὰ μείνῃ γυνὸς ἀπὸ κάθε τρυφῇ, πλῆτον, δέξαν, καὶ ἀνάπαυσιν, ὅπῃ τὴν ἐπ' αὐτῶν ὁ Κόσμος, καὶ ἡ μεγαλειότης τῆς γυναικὸς. καὶ ἔτι ἐλαφρὸς ἀπὸ τῶν βάρη, ἐπ' ἐτέρωθεν εἰς μοναχῷ τῷ δαδύσιν τῶ Θεῷ, τὸν νῦν, τῷ ἔφισιν, καὶ τὸν ἔρωτα τῆς ψυχῆς τε, ὅθεν νὰ ἀπολαύσῃ πάλιν μὲ τέτοιον τρόπον τῷ ἀρχαίᾳ τε δόξαν, τῷ ἀθανασίᾳ, καὶ Θεῷ τρυφῇ, ἀπὸ τῷ ὁποίῳ ὀξέτισε μὲ τὸν Προπάτορά μας Ἀδάμ. καὶ ἀγκαλὰ νὰ τὴν ἀσικῶσθαι ἀπὸ τῆς τρεῖς θανατοφόρος ἐχθρῆς τῆς ἀνθρώπου ἰχυρώτατος πόλεμος, ἀπὸ τῷ Σάρκα λέγω, τὸν Κόσμον, καὶ τὸν Διάβολον, ὅθεν νὰ τὸν αἰχμαλωτίσῃ καὶ αὐτὸν εἰς τῷ ὑπακοῇ καὶ ἀγάπῃ τῆς, αὐτὸς μὲ ὅλον τὸ ἀνδρείδι, καὶ ἀγωνίᾳ κατ' αὐτῶν πῶσον, ὅπῃ τέλος πάντων ἔδειξεν ἀνωφελεῖς καὶ νεκρῆς ὅλας τὰς πολεμικὰς ἐνέδρας καὶ ἐπαναστάσεις, ὅπῃ κατ' ἐκείνῳ εἰσέκωναν ἐναντίον τῆς ὁδοῦ καὶ ὁ πανάγαθος Κύριος τὸν ἐδόξασε θαυμασίως καὶ ζῶντα, καὶ μὲ θάνατον, χαρίζοντάς τε τῷ ἀτελεύτητον αὐτῶν δόξαν καὶ μακαριότητα, ἀφ' ἧς τὸν προσέτι καὶ τὸ παρ' ἐν τῷ αὐτῷ σῶμα, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐνεργεῖται ἀκατάπαυστα εἰς τὴν μετ' ὀλίγα βίαιας καὶ Πίστεως ἐπικαλεσθέντος αὐτὸν, ὁραῖα τερατουργήματα, τὰ ὅποια νὰ διηγηθῇ τινὰς ὅλα καταλεπτῶς, εἶναι ἀδύνατον· ὅμως διὰ δόξαν τῶ Γεράρχη μας καὶ προσεῖν Διουσίᾳ, καὶ ὅθεν τῷ κοινῷ ἀφέλειαν, θεῶν εἰπῇ ὅσα εἶναι τῆς δυνάμεώς μας, καὶ ἀκούσατε.

Γεννᾶται ὁ Θαυμάσιος ἔτος Γεράρχης εἰς τῷ περιήφηνον Ζάκκωδον, ἀπὸ τῆς ὀγδοεστέρας, πλατυπέρης, καὶ ἐνδοξοτέρας Ἀρχόντης τῆς αὐτῆς πόλεως. ὁ Πατὴρ τε Μώκιος ὀνομάζετο τῷ γένει Σηκῆρος, καὶ ἡ Μητὴρ τε Παυλίνα, ἀπὸ τὸ ἐκλαμπρότατον γένος τῶ Βαλβίων, Ἀρχόντων τῆς γαλλιστοῦτης Αἰσιοκρατίας τῶ Ἑντιῶν. Εὐθύς ὅπῃ ἀπεγαλακτίσθαι, καὶ ἔφθασεν εἰς ἡλικίαν δεκτικῇ μαθήσει, ἐδόθη ἀπὸ τῆς γονεῖς τε εἰς θεοσεβεῖς καὶ Σοφῆς διδασκάλους, ἀπὸ τῆς ὁποίας διδασκόμενος ὅχι μόνον τὰ γράμματα, ἀλλὰ καὶ τὰ καλά καὶ θεάρεστα ἔργα, ὡς ὁ φύσις ὅπῃ ἦτον εἰς τὸν νῦν, ἔμαθον εἰς ὀλίγον καιρὸν διδάσκειν τὰ ὅσα ἦσαν ἀρκετὰ νὰ τὴν φωτίσῃ τῷ διανοίᾳ, ὅθεν νὰ καταλάβῃ τῷ πλάνῳ τῶ Κόσμου, τῶ προσκαίρῳ βίῃ τῷ ματαιότητι, καὶ τῆς ψυχῆς τῷ ἀθανασίᾳ. καὶ ἐπεὶ νὰ ἐπρόκοπτε κατ' ἐνέργειαν εἰς πράξεις ἐναρέτης, καὶ διοσέβειαν, ἔκειτο μὲ τὸν αὐτὸν καὶ νὰ γένῃ στρατιώτης τῶ Ἑπταρηνίου Βασιλέως Θεῷ, κατὰ πλίσ-

μένος

μένος μὲ τὸν Σάρκα τῆς ἀκραφνῆς Πίστεως, καὶ τῷ πανοπλίᾳ τῶ θείᾳ ρέσῳ τε ἔργων, διὰ νὰ διωθῇ, νικῶντας τὰς ἑῖς θανατοφόρους ἐχθρῆς, νὰ ἀξιώθῃ νὰ ἀπολαύσῃ ὡς νικητῆς ἑορταζόμενος τὸν ἀμαρτανόνο τῆς δόξης σέφανον. ἀλλ' ἐπεὶ ἡ κοσμικὴς φροντίς, καὶ ὁ πολυτάραχος θόρυβος τῶ βιωτικῶν πραγμάτων τὴν ἐμποδίζοντο τὸν ἔσπον, διὰ νὰ βαλῇ εἰς πρᾶξιν τὸν Θεοφιλῆ τε σκοπὸν, καὶ ὅθεν ἔρωτα, ἀποφασισε νὰ μακρυνῇ ἀπὸ ταῖς σύγχυσις, καὶ παραχαῖς τῶ Κόσμου, ὅθεν νὰ ἡμπορῇ ἀπάραχα νὰ φαντάζεται τῷ Οὐρανῷ, καὶ νὰ λαβῇ ὅλας τὰς τῶν Ποιητῶν καὶ Σωτῆρα Θεῶν. λογιάζοντας λοιπὸν, καὶ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον, τὰ πάντα ὡς σκύβαλα, πᾶσαν ἀπόλαυσιν τῆς παρ' ἐσθῆς ζωῆς γονυαῖως ἐκαταφρόνησε, γονέων ἀγάπῃ, πλάτῃ ὄγκῳ, γένει περιφάνειαν, ἀξιομακίων τιμᾶς, καὶ δόξας, καὶ πᾶσαν ἄλλαν σαρκὸς ἀρεσκείαν, καὶ ἡδυνάθειαν, καὶ φύγωντας ἀπὸ τῷ Πατρίδα τε ὡς αἰτὸς ὑπόπτερος, ἔδραμον ὡς εἰς καλὴν ψυχωσπείον, εἰς τῷ Στροφάδῳ Βασιλικῷ Μονῇ κειμένῳ κατέναντι τῆς Ζακωῆς πρὸς τὸ νότιον μέρος, μακρὰν ἀπ' αὐτῆς ἕως μίλια τεσσαράκοντα, καὶ φθάνοντας ἐκεῖ γιμάτος ἀπὸ πνευματικῷ ἀφροσυνῷ, ἀφ' ὧν ἔκαμε τῷ διαπεταγμένῳ δοκιμῇ καὶ τῆς κανόνας τῆς Μοναδικῆς διαταγῆς, ἐνεδύθη ἀπὸ τὸν ἡγούμενον τῆς Μονῆς τὸ Ἀγγελικὸν Σχήμα, καὶ ἐπελειώθη Καλόγερος. Ἀγκαλὰ νέος εἰς τῷ ἡλικίᾳ, ὅμως ὑπερέβαινον εἰς ταῖς ἀρεταῖς καὶ τὰς πλείους Γέροντας καὶ ἐναρέτης Πατέρας τῆς σεβασμίας ἐκείνης Μονῆς. ἀργύτῃ τὸ περιεσώτερον τῆς νυκτὸς, τὸν ὁποῖον καιρὸν ἐξοδιάζον εἰς τῷ ἀνδραγαθίᾳ τῶ πνευματικῶν Βιβλίων, καὶ εἰς ὕμνος καὶ δοξολογίας πρὸς Θεόν. τῆς σαρκὸς τὰς ἐμπαθεῖς ὀρέξεις ἐχαλινώγει, καὶ ἐκαταδάμαζε μὲ πολυμέρους νηστείας. καὶ σοχαζόμενος τῷ ἐτιδαύοντα τῆς ἀνθρώπινος φύσεως, ἐνίκα τὸν Δαίμονα τῆς ὑπερηφανίας μὲ ἄκραν ταπεινώσιν. καὶ μὲ ὅλον ὅπῃ ἀπὸ ἐκλαμπρον ἐκατάγγο γένος, ἔκειτο ὅμως τὸν αὐτὸν τε ἐτελέστερον ἀπὸ ὅλων καὶ ἀναξιώτερον. διὰ τὰ ὅποια καὶ οἱ Πατέρες ὅλοι τῆς Μονῆς τὸν εἶχαν ὡς κανόνα τῶ ἀρετῆς, καὶ εἰκόνα τῆς ὁσιότητος, καὶ ἐπαγε κατ' ἐσθῆς ἀπ' αὐτῆς νὰ τὸν μιμᾶται, ὅσον τὸ καὶ διώκουν. Δοκιμαθεῖς ἀπὸ τῆς Προεσώτης ἀντιβιβάδῃ καὶ βαθμὸν εἰς τὸ ἀξίωμα τῆς Γερωνίας, ὅθεν νὰ προσφέρῃ ἰλαστικὰς δόξας καὶ ἀναιμάκτους θυσιὰς πρὸς τὸν Θεόν, ὡς ὁ πάλαι Μελλισθεὶς ὅθεν τῷ σωτηρίᾳ τῶ Κόσμου. Ἐπιθυμῶντας μὲ ταῦτα νὰ προσκυνήσῃ τὰς Ἀγίας Τόπας τῆς Γερουσιαστικῆς, ἔκειτο μὲ θέλημα τῆς ἀδελφότητος νὰ περάσῃ εἰς τὰς Κυκλάδας Νήσους, ἵνα εἰς τὰ δωδεκάνησα, ὅθεν νὰ εὕρῃ μὲ δύκολίαν ἐκεῖ κανὸν πλοῖον, νὰ ταξιδεύσῃ πρὸς τὰς ῥηθύντας Ἀγίας Τόπας, καὶ τῷ ἔφισιν τῆς καρδίας τε. ὅθεν περιερχόμενος τὰς Νήσους ἐκείνας, ζητῶντας δίκαιον πλοῖον, διὰ νὰ τελειώσῃ τὸν

σκο-

σκοπόν τε, ἀπέρας τε εἰς πᾶς Ἀθῴας, καὶ ἐκεῖ καὶ τὴν τάξιν τῆς Γερα-
τικῆς πολιτείας ἠθέλησε εἰς προσκυλήσῃ τὸν Μητροπολίτην τῆς πόλεως, ὁ
ὁποῖος ἔχοντας ἀκρωτὶ τὴν καλὴν φήμην τῆς Διονυσίας, τὸν ἐπαρακίνη-
σε πολλὰ εἰς λαβὴν τῆς ἐπιστολῆς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς τῆς Αἰγίνης,
ὅπως ἦτον τότε χηρὸν ἄνθρωπον. αὐτὸς δὲ ὡς ταπεινὸς φρονῶν καὶ μέτριος, ἐπροσεί-
ξετο λόγωντας, πῶς δὲ ἦτον ἀξίος τοιαύτης ἐπιχειρήματος, εἰς δεχθῆναι τὴν
ἐπὶ φροντίδα ψυχῶν ἐπαύσατο. ἀλλ' ὁ σοφὸς καὶ συνετὸς Μητροπολίτης,
ὅπως δι' ἀκοῆς εἴχει ταῖς ἀρεταῖς τῆς Διονυσίας, καὶ ἀπὸ τοῦ σεμινοπραπείας
ἐβελώνετο εἰς τὴν ἀφελὴ φήμην, ὅπως τὸν εἶχε προκεκυρτωμένον,
τὸν ἐβίασε πόσον, ὅπως τὸν ἔκαμε καὶ ἐσυγκατέβη, ὅπως εἰς μὴ φαῖν παρή-
κοος εἰς τὰ τῆς Ἀρχιερείας προσάγματα. Τότε ἀναφέροντας δι' ἐπιστολικῆς
μεθόδου, καὶ φανερώνοντας εἰς τὸν Κλήρον καὶ λαὸν τῆς Αἰγίνης ὁ αὐτὸς
Ἀθῴων Πρόεδρος τῆς ἀξιοῦσας τῆς τοιαύτης ὑποκεκρυμμένης, καὶ πᾶς βιαίως τὸν
ἔκαμε μὲ πολλὰς παρακλήσεις καὶ πνευματικὰς παρακινήσεις καὶ εὐλόγησε εἰς
δεχθῆναι τὴν αὐτῆς ἐπιστολὴν, ὅλοι ὁμογνώμονες μὲ κοινῶν ψήφον τὸν ἔκ-
λεξαν ὅπως Ποιμένας καὶ Διδάσκαλον, δοξάζοντες καὶ δὲ χαλεπύοντες τὸν Θεόν,
ὅπως τὴν ἐπρονοήσῃ, πέμπωντάς τας ὅπως κυβερνητῶν, καὶ ὁδηγόν, τοιαύτον
αὐτὰς θεοσεβίην καὶ ἄγιον. Ἐχειροτονήθη λοιπὸν καὶ τὴν τάξιν, μὲ ἔκ-
δοσιν τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας, ἀπὸ τὸν αὐτὸν Μητροπολίτην, Αἰγίνης
Ἀρχιεπίσκοπος. Πόση χαρὰ εἰς τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἰς ὅλους
τῆς Αἰγίνης, καθεὶ δὲ σελήνης ἀπὸ τοῦ λογισμοῦ. Ἐμπιστεύει τοιαύτῃ
ἐπιστολῇ τῆς ἐπιστολῆς τῆς λογικῆς ἐκείνης Ποιμνίας, δὲ ἔπαυε καθημερινὰ
εἰς τὸ διδάσκει μὲ θεολογίας, μὲ Γεωμ. Λόγους, καὶ μὲ ψυχωφελῆ παρα-
δείγματα. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ φήμη πανταχῶς τὸν ἐκήρυττε, καὶ ὡς ὁ μαγνήτης
τὸν σίδηρον, ἔσυρεν ὅλους πρὸς τὴν λόγον, ὅπως εἰς αἰέσει τὰ μελὶ-
ρυτά τε, καὶ θεόσοφα λόγια, ὑπερὰ ἀπὸ ἰκανὸν χρόνον τῆς διοικήσεως ἐφο-
βήθη, μήπως καὶ ὁ τῶν ἀνθρώπων ἔπαινος, ὅπως εἰς πόσον τὸν ὕψωνε,
τὸν κρεμίσῃ εἰς τὴν φάραγγα τῆς κενοδοξίας, ἐμελέτησε εἰς κάμψιν τῆς ὁρ-
μῆς παραιτήσιν. Ὅθεν ἀφύωντας διάδοχον ἀξίον εἰς τὸν ὁρόνον τε, ἐποι-
μάθη εἰς ἐπιστολῇ εἰς τὴν ποδηγίαν τῆς Πατρίδας, τῆς Ζακύνθου. τότε
ἀλογώσας τὸ Ποιμνίον τε, παρακαλῶντας τὸν Κύριον εἰς τὸ διαφυλάττει
ἀβλαβὸν ἀπὸ ὁρατῆς, καὶ ἀοράτης ἐχθρῆς, καὶ εἰς τὴν χάριν ὅσα τὰ κα-
ταδόμια, ἀφῆκεν εἰς ὅλους κοινῶς ἐλπίειν ὑπέρμελλον. Φθάνοντας εἰς
τὴν ἡγαπημένον τῆς Πατρίδας, ἐπίσημος ὅπως τῆς Ἀρχιερατικῆς χαρακτῆρος.
καὶ ἀνεκδιήκον τὴν χαρὰν ἔλαβαν ὅλοι οἱ συμπατριῶταί τε, σέβοντές τον
ὡς τὸν ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ τῆς Ζακύνθου, εἰς τῆς α φ π δ'. ἐτάχθη ὁ Ἀρ-
χιερὴς Διονύσιος μὲ μεθόδον Πατριάρχικὸν εἰς κυβερνήσῃ τῆς Ἐπαρχίας
ἐκεῖ-

23
ἐκεῖνῳ ἐπιτροπικῶς, ὥς νὰ γυνῇ νὰ ψῆφος, ὡς καὶ ἐγένετο, Πατρι-
αρχάδοντος τότε τῷ αἰοιδίμῳ Πατριάρχῃ Γερεμίᾳ. Ἀλλ' ἐπεὶ δὲ οὐκ ἔστι
ἐν τῷ, ἀλλὰ ὅτε δι' ἐκείνου τῷ συμπατριῶτι, ὅτε τότε τὸν ἐπα-
ρεκάλεσαν, καὶ διὰ τὰ δειχθῆναι ὑπειθῆς εἰς τὸ Πατριαρχικὸν πρόστα-
γμα, ἐδέχθη πρὸς καιρὸν τῷ ἐπιστάτῳ τῆς αἰᾶτος Ἐπαρχίας. δι' οὗ
ὅτε ἔγινεν ἡ ψῆφος εἰς ἕτερον πρόσωπον, δὲν ἠθέλησε πλέον νὰ ἔσ-
μῃ συναναρεθόμενος εἰς τὴν κοσμικὴν πολιτείαν, εἰς τὴν ὁποίαν
δὲν εἶχε τῷ ἄδειαν νὰ συνδύσκειται νοερώς μὲ τὸν Ποιητὴν Θεόν,
καὶ νὰ λεπτυῇ τὸν νῦν τε μὲ τὴν πνευματικὴν μελέτην, καὶ Θεῷ κα-
τανοῇ. ἔχοντας ἤδη πρὸ χρόνων δέκα τόπον ἐπιτήδειον ἐπιμασμένον,
διὰ τὰ ἡσυχαστῶν καὶ τῷ ἐπιθυμίαν εἰς τοποθεσίαν πολλὰ ἀρμόδιον,
εἰς τὴν ὁποίαν δύναιτο οἰκοδομῆσαι τὸ περιβόητον Μοναστήριον τῆς Ἱ-
περαρχίας Θεοτόκου, ἐπονομαζομένης Ἀναφαντείας, μακριὰ ἀπὸ τῶν χώ-
ρων Ζακύνθου μίλια χεδὸν εἰκοσι, κεκμηλὸν ἐπάνω εἰς τὰ ὑψηλότερα ὄρη
τῆς αὐτῆς Νήσου πρὸς τὸ δυτικὸν μέρος. τὸ τὸ διαγῆς Μοναστήριον ἐξαστά-
ζεται ὡς κητορικὸν δίκαιον, ἦσαν ἱεὺς πατρονάμει καὶ τῷ τῷ Δατίνῳ
φωνῶν, ἀπὸ τῶν γαλλωσιτῶν Αὐθεντῶν τῷ Ἐνείῳ, ἀπὸ τῶν ὁποίων
τὸ εἶχε λάβῃ πρὸ καιρῶ ὁ Διονύσιος ὅτε κατοικίαν τε ἡσυχαστικὴν. Ὡς
καθὼς ἀνέβη μὲ τὸ κορμὶ ὑψηλὰ ὁ Διονύσιος πορεύμενος εἰς τὰ ὑψί-
βατα ὄρη ἐκεῖνα, τέτοιαις λογῆς ὕψωσι καὶ τὸν νῦν ὅλως δίολε εἰς τὰ Οὐ-
ρανία. Δὲν ἐφάνταζετο ἄλλο παρὰ μόνον τὸ ἀσύγκλητον κάλλος τῆς Τρι-
σχιλίας Θεοτόκου, καὶ τότεν ἐλέπτυνε τῷ ψυχῶν τε μὲ τὰς νοεραῖς δια-
εἰαίς, ὅτε ἡμπορᾷ χεδὸν νὰ εἰπῶ, πῶς ἔγινεν ὅλος Οὐρανός. ἀφ' οὗ
νὰ διηγῆμαι τὰς παθοτικὰς νηστείας, τὰς νυχθημέρας προσευχάς, τὰς
χαλεπάς καὶ σωμαποτικωρητικὰς χαμδύας (διατὶ ἔχοντας τῷ κλίμα
τε κατεσκεδασμένῳ μὲ πέτραις ἀγκυλωταῖς, καὶ εἰς τὸ φαιόμενον ὅτε
πισμῶν μὲ γλαφυρὰ σκεπάσματα, δὲν ἔπαινον, ὅτι καὶ ἀπὸ τῆς
ὑπηρετίας τε νὰ ἐμπαῖν εἰς τὸ καλλίον τε, διὰ τὰ μὴ φανερωθῇ ἡ ἀρετὴ
αὐτῇ, ἀλλὰ μόνος καὶ μόνος τῷ κλίμα τε ἐκυβέρτα.) δὲ λέγειν
ἀχόλασον Ἐλεημοσύνην, διὰ τῆς ὁποίας ἐφάνετο μία βρύσις ἀνίας,
ὅτε ἐπείτιζε δαφιλῶς τὰς διασπορὰς πονήτας, ἔχοντας συνήθειαν κα-
θε χρόνον πρὸς τὸ Ἅγιον Πάχος τῆς λαμπροφάνος τῆς Κυρίας Ἀναστάσεως, νὰ
πέμπῃ μίαν μεγάλην βάρκα τῷ Μοναστηρίῳ εἰς τὴν χώραν, φορτωμένην
ἀπὸ σιπῶν, ὄσπερ, ἀρνία, εἰφία, καὶ ἄλλα βρώσιμα μὲ Καλογέρας
τῆς Μοιῆς νὰ τὰ διαμοιράζαν εἰς πτωχοὺς κρυφίως καὶ τῷ παραγγεῖλαν τε.
σιωπῶν τὰς λοιπάς τε ἀρετὰς, μὲ τὰς ὁποίας ὅλως ὡς καρποφόρον δὲν-
δρον ἐφάνετο φορτωμένος ὁ Διονύσιος. ὅντος Ἀγγέλος σαρκοφῶρος, καὶ αὐ-
θρῶπος ἀγγελόφρων καὶ ἀλήθειαν ἐγνωρίζετο. Ἐνθάδε καθήμενος δι-
δάσκων

δάσκοντας τὰς Πατέρας τῆς Μονῆς ὄχι μόνον μὲ τὸν λόγον, ἀλλὰ περισ-
σώτερον μὲ τὸ καλὸν τε παράδειγμα, ὅπῃ εἶναι ἡ ὄντως αἰληθής καὶ πρα-
κτικὴ διδασκαλία, καθὼς διδάσκει καὶ ἡ γραφὴ λέγουσα, ποιεῖν τε καὶ δι-
δάσκειν. τὰς ἐπαρακλίνει νὰ φυλάττων ἀπαρραλλάκτως ταῖς τέξαις, καὶ ἡ-
θῆ τῆς Μοναδικῆς πολιτείας, καὶ νὰ μὴ πολυήσων ποτὲ νὰ παρέβην κα-
μίας ἀπὸ ταῖς ὑπόχρεσες, ὅπῃ ἔκαμαν, ὁπόταν τὸ Ἀγγελικὸν ἐνεδύ-
θουν χῆμα. Ἀνάμεσα εἰς τὸ πολυάριθμον τῶν ἀρετῶν, ὅπῃ τὸν ἐσόλι-
ζαν, πλεον ἂν ὅλαις ἔλαμπεν ἡ θεῶνυμος ἐκείνη, ὅπῃ ρίζα καὶ θεμέ-
λιον πασῶν τῶν ἀρετῶν ὀνομάζεται, ἡ καὶ Θεὸν, λέγει, πρὸς τὸν πλη-
σίον ἀγάπη, ἡ ὁποία τόσο ἦτον ριζωμένη εἰς τὴν καρδίαν τε, ὅπῃ ὑ-
περέβη καὶ αὐτὴς τὰς ὁρὰς τῆς φύσεως. καὶ ἀκούσατε, παρακαλῶσας, μὲ
προσοχῇ καὶ δικάσειαν νὰ θαυμάσιτε. Κάποιος ἀνθρώπος ἐξ ὧν, παύ-
τολμος καὶ αὐθάδης, μὲ χεῖρ παμμύαρον ἀποκόπτε νὰ φονεύσῃ, κωσαν-
τῖνον τὸν γηῖσιον καὶ ἡγαπημένον Ἀδελφὸν τῷ Ἀγίῳ, ὑποκείμενον ἀξιά-
πιστον, καὶ περιβλεπτον τῆς Πατρίδος Ἀρχοντα. τὸς ἀφόντις ἐπραξε τοιαύ-
τῳ μωφονίαν, φοβόμενος τὴν δυνάμιν τῶν συγγενῶν τῷ φονδύδῳ, τὸς
ἐφύγε, διὰ νὰ γλυτώσῃ τὴν ζωὴν τε, εἰς τόπας ἐρήμους καὶ ἀβάτους. τῷ
λος πάντων (δὲν ἤξυρω, ἡ καὶ τύχῳ, ἡ κατ' αἰκονομίαν μάλλον Θεῷ-
κῳ, διὰ νὰ φανερωθῇ ἡ μεγάλη καὶ παράδοξος ἀρετὴ τῷ Ἀγίῳ) ὅξῃ πε-
σεν εἰς τὸ προειρημένον Μοναστήριον τῆς Θεοτόκου Ἀναφανητείας, ἐκεῖ ὁ-
πῇ ὁ Ἅγιος Ἡγμενός. καὶ μὲν ἤξυραντες, πῶς ὁ Ἡγμενός ἦτον Ἀ-
δελφός τῷ φονδύδῳ, ὅλος ἐντρομος, καὶ ἀπὸ τὸν φόβον ὡς μισα-
πεθαμένος, μὲ δάκρυα γονατιστὸς πέφτει εἰς τὰ πόδια τῷ Ἀγίῳ, καὶ
τὸν παρακαλεῖ νὰ ἡθελε κάμῃ ἔλεος εἰς αὐτὸν νὰ τὸν φυλάξῃ εἰς τόπον
ἀπόκρυφον. βλέπωντάς τον ὁ Ἅγιος τέτοιας λογῆς τρομασμένον, τὸν ἐ-
ρωτᾷ νὰ εἰπῇ τὸ αἴτιον τοιαύτου φόβου. καὶ ἀκούωντας παρ' αὐτοῦ, πῶς ἐφύ-
γεν ἀπὸ τὸν θυμὸν τῶν Ἀρχόντων, ὅπῃ ἐπῆγαιναν ξιτρίχοντες νὰ τὸν
εὐραν, καὶ θανατώσων, διατὶ εἶχε φονδύσῃ ἐνᾷ ἀπὸ τὸ αὐτὸ γένος,
ἐνομαζόμενον Κωσαντῖνον. Ἀφίνω εἰδὼ τὸν καθ' οὗ ἀπὸ τὴν Αὐθεν-
τίαν σας, ἀκροαταί, νὰ λογιᾶσῃ πόσον πόνον νὰ ἐξεοίκησεν ὁ Ἅγιος εἰς
τὴν καρδίαν καὶ φύσιν εἰς τέτοιον θλιβερόν καὶ πικρότατον μύημα, μὲν
ἔχωντας μάλιστα ἄλλον Ἀδελφόν. ἀλλὰ ἔσεν ἡ ὁφίς τῷ προσώπῳ τε, τῷ
φιλάδελφῳ δάκρυα ὡς ἀπὸ δύο θολεραῖς βρύσις ὁδὸς ἀπὸ τὰ ὀμμά-
τια τῷ ἔδραμαν, καὶ μὲ βαθυτάτην στεναγμὸν εἶπεν. ὦ ἄνθρωπε, καὶ τί-
σᾷ ἔπταισεν ὁ καλὸς ἐκεῖνος Ἀρχοντας, καὶ τὸν ἐθανάτωσας ἀδίκᾳ; εἰδὼ
ὡς ἄνθρωπος ἐβιάζετο ἀπὸ τὴν φυσικῇ ἀγάπῃ τῆς ἀδελφότητος νὰ
κάμῃ ἐκδίκησιν. ἀλλὰ προτιμῶντας τὴν Θεϊκῇ Ἐντολῇ, ὅπῃ προ-
σάξει νὰ ἀγαδοποιήσων τὰς κακοποιούντας, ὄχι μόνον δὲν ἐκακοποίησεν

ἐκείνον τὸν πάσης τιμωρίας καὶ παιδούσεως ἄξιον, ἀλλὰ μιᾶς μέρους ἐκτε-
νῶς τὴν ἀνέξικαίαν τῇ Δεσπότη μας Χειρὶ, ὅπῃ ἔσᾳ τὰς ἰδίους τὰ Σταυ-
ρωτὰς ἐπαρακλίνει τὸν ἀναρχόν τε Πατέρα, ἐπῆρε τὸν φονέα ἐκείνον, καὶ
μὲ παρηγορητικὰ λόγια θάρρύνοντάς τον, τὸν ἐκρυψεν εἰς τόπον ἀπό-
κρυφον, φιλοδυνάτας τον μὲ πάσαν φιλοφροσύνην καὶ σπλάγγνος, ὡσὰν νὰ
ἦτον ὄχι ἐχθρὸς, ἀλλὰ ὀνιγνέτης τε.

Εἰς ὅλην γὰρ ὥρας διάσημα, νὰ καὶ φθάσων πολλοὶ ἀπὸ τῶν συγγενῶν τῷ
Ἀγίῳ δρομαῖοι, ἰδρωμένοι ἀπὸ τὸν κόπον τῆς μακρᾶς ὁδοπορίας, καὶ ἀπὸ
τὴν ἀμείβον λύπῃν χεδὸν μισαποθαμένοι, σωφοριασμοὶ μὲ πληθὺς
ἀνθρώπων κακοπλισμένων. τὰς ὁποίας βλέπωντας ὁ Ἅγιος ἐκαμάθη πῶς
δὲν ἤξυρε τίποτε, μόνον τὰς ἐρωτᾷ νὰ εἰπῇ τὴν αἰτίαν τῶν ἐρχομένων, καὶ
τῆς πολλῆς αὐτοῦ θλίψεως. Αὐτοὶ μὲ πολλῶν δακρύων τὰ ἐφανέρωσαν τὴν
ἐλπεινὴν ἐκείνῳ ἑαγώδῃ καὶ φόβον τῷ Ἀδελφῷ τε, ἐρωτῶντάς τον ἀκόμη, αὐ-
τεῖδε νὰ ἐπείρασεν ἀπ' ἐκεῖ ὁ φονέας, τὸν ὁποῖον ἐπῆγαιναν γυρόντες, διὰ
νὰ τὸν πάρων τὴν ζωὴν, ὡς καθὼς καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὴν ἰδίαν ζωὴν τὸν ἡγαπη-
μένον τῷ Ἀδελφῷ Κωσαντῖνον ἐσέρησεν. Ἐκλαυσεν ὁ Ἅγιος, ἐθρήνησεν
ἀνταμῶς μὲ τὰς συγγενεῖς τε τῷ Ἀδελφῷ τε τὸν θάνατον, καὶ διὰ νὰ τὰς κάμῃ
νὰ μισήσων ἀπ' ἐκεῖ τὸ γληγορώτερον, διὰ νὰ εὐρῇ ἄδειαν νὰ γλυτώσῃ
τὸν ἐλπεινὸν ἐκείνον φονέα, ὅπῃ εἶχε κρυμμένον, τὰς εὐχαλὸν ἐκείθεν μὲ
συμβολτικὰ λόγια, σέλνωντάς τας τάχα πρὸς ἀκρίβειν ὅξῃ ταισιν τῷ φο-
νέῳ. ὅθεν καὶ ἐπέτυχεν τῆς γνώμης τε. ὅθεν παρὰ τὸς ὅπῃ ἐμάκρυσαν
ἀπ' ἐκεῖ οἱ συγγενεῖς τε, νὰ δεῖξάντας τον (μὲ τὸ νὰ τὸν φανερῶσῃ, πῶς ἦτον
Ἀδελφός τῷ φονδύδῳ ὑπ' αὐτῷ) καὶ πνευματικῶς ἐρμηνεύοντάς τον, τὸν
ἐδιόρθωσε, συγχωρῶντάς τε τὸ ἁμάρτημα, καὶ τότε σωφορίζοντάς τον
ἔως εἰς τὸν αἰγιαλόν, ὅπῃ ἦτον σιμὰ εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τῷ Μοναστήρι, καὶ
δίδωντάς τε τὰ πρὸς χρεῖαν ἔσᾳ τὴν ζωοφορίαν τε, καὶ ταῖς ἰδί, εἰς ἄλ-
λῳ χώρῳ, ἔσᾳ νὰ γλυτώσῃ τὴν ζωὴν τε, τὸν ἐπέμψεν.

Ὡς ἀρετὴ. ὡς ἔργον ὑπερφυῆς. ὡς κατόρθωμα ὑπὲρ ἀνθρώπων. τὸ ὁποῖον
ἀκένωντες τὸ ὄχι μόνον θαυμάζων οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ Οὐρά-
νιοι Ἀγγελοὶ βέβαια ὅξῃ ἐπλάγησαν. διὸ καὶ ὁ πλατοδότης Θεὸς εἰς ἀντα-
μοιβὴν τοιαύτης χριστομιμήτης ἀρετῆς, τὸν ἐπλάτῃσε μὲ ὑπερφυῶν θαυμα-
τουργημάτων χαρίσματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα θέλει εἰπεῖν μερικὰ.

Βυλόμενος ὁ Ἅγιος μίαν τῶν ἡμερῶν νὰ ὑπάγῃ ἀπὸ τὸ αὐθρον Μοναστή-
ριον τῆς Ἀναφανητείας εἰς τὴν χώραν διὰ ὑπόθεσιν τε, εἶπε τῷ Διακόνῳ τε
Δανιὴλ (ὁ ὁποῖος ἦτον ἀπὸ τὰ Τείκεκαλα τῆς Πελοποννήσου, καὶ ἀνέβη, καὶ
ἐχειροτονήθη ἀπὸ τὸν Ἀγιον. τὸν ὁποῖον ὡς ἐμπιστευμένον εἶχε πάντοτε εἰς
τὴν συνοδίαν τε) ἐτοιμάσας, Δανιὴλ, νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν χώραν. ἐκεῖ-
νος τὸ ἀπέκλειθον. Δέσποτα Παιερῶτατε, ὁ καιρὸς εἶναι πρὸς βροχίον. ὁ

δὲ Ἄγιος τὴν ἀνταπεκρίθη, ὡς κινήσωμεν εἰς δόξαν Θεῶν, καὶ μὴ βαυγῆς ἐμπόδιον. καὶ λοιπὸν πορεύσασθαι δὲ ἦσαν πολλὰ ξημακρυμμένοι ἀπὸ τὸ Μοναστήριον, ὅπῃ ἄρχισεν ἡ βροχή. λέγει ὁ Διάκονος, Δέσποτά μου, δὸν τὸ εἶπα ἐγὼ πῶς βρέχει; κάλλιον εἶναι νὰ γυρίσωμεν ὀπίσω, διατί ἡ βροχή ὅσον καὶ περισσάει. αὐτὸς δὲ ὁδῶντος ἀνθρώπος τὴν Θεῶν τὴν εἶπον, ὡς παγαίνωμεν ὁμπρός, καὶ δὲ παθαίνωμεν τίποτε. καὶ ὅσον ἐπέρνα ἡ ὥρα, πόσον ἐπλήθαιεν ἡ βροχή. ἀλλ' ὡς ἴδῃ θαυμασίῳ σε Κύριε. ἀγκαλὰ καὶ πόσον περισσὴ νὰ ἦτον ἡ βροχή, ὅμως ἔτε εἰς τὴν Ἀρχιερέως, ἔτε εἰς τὴν Διάκονα τὰ ῥέχα παντελῶς ἔγγιξε, καὶ φθάνοντες παρ' ὁμπρός εἰς εἷα πολυῤῥοον ποταμὸν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἦτον ἀνάγκη νὰ περάσων, βλέποντες τὸν πλημυρημένον ἀπὸ τὴν μεγάλῃ βροχῇ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἀπορῶντας ὁ Διάκονος λέγει πρὸς τὸν Ἄγιον, καὶ τώρα Δέσποτά μου, πῶς ἔχομεν νὰ περάσωμεν τὸν ποταμὸν τῶτον; τότε ὁ Ἄγιος θαρσαλέως τὴν ἀπεκρίθη· ἀκολούθει μοι ἐν ἐνόματι τῶ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ μὴ δισάζης ὁλότελα. ὑπακύνοντας λοιπὸν ὁ Διάκονος ἠκολούθει, καὶ σιμώντες ἐκεῖ (ὡς παραδόξε θαυματουργίας) ἐσάθη τὸ ρεῦμα τῶ ποταμοῦ ἀκίνητον, εἰς εἷα καὶ ἄλλο μέρος ὑψέμενον, ὥστε ὅπῃ ἐπέρασαν καὶ οἱ δύο χωρὶς ποσῶς νὰ βραχῶσι τὰ πόδια τὰ. τότε θερῶντας ὁ Ἄγιος τὸν Διάκονον ἐκπληττόμενον εἰς τὰ ὀχλαῖα ταῦτα τερατουργήματα, τὴν ἔβαλεν ἐπιτίμιον νὰ μὴ ἡδεῖ φανερώσῃ ζωὴς τῶ Ἀγίου τὰ ὅσα εἶδε. μὴ δὲ τὸν θαύματον τῶ Ἀγίου κείνωντας δι' ἀμάρτημα ὁ Διάκονος νὰ κρατῇ κεκρυμμένα τέτοια ὑπερφυῆ θαυμάσια, τὰ ἐφανέρωσεν εἰλικρινῶς, διὰ νὰ δοξάζεται ὁ Θεός.

Εὐερισκόμενος ὁ Ἄγιος εἰς τὴν χώραν, ἔτυχε ν' αἰοίξεν εἷα τάφον εἰς τὸν Ναὸν τῶ Ἀγίου Νικολάου ἱδρὺς ξένων (ἔτι καλέμενον, διατὶ ἐκεῖ ἐνταφιάζονται οἱ ξένοι, ὅς τις εἶναι καὶ ἡ Ἐπισκοπὴ τῆς αὐτῆς χώρας Ζακύνθε) διὰ νὰ ἐνταφιάσων ἄλλο λείψανον ἀποθαμνένον. ἐκεῖ εὗρηκεν εἷα κορμὶ γυναικός, ὅπῃ πρὸ καιρῶ ἦτον ἀποθαμνένῃ, καὶ ἦτον ἄλυτον μὲ τὰ ῥέχα τὰ, διότι ἀπέθανε μὲ δεσμὸν ἀφορισμῶ ἢ ταλαιπωρίας. Ἐπῆγαν οἱ συγγενεῖς τῆς, καὶ ἐπρόσπεισαν εἰς τὰ πόδια τῶ Ἀγίου παρακαλῶντες τὸν μὲ δάκρυα, νὰ ἡδεῖεν ὑπάγῃ εἰς τὸν αἰῶνα Ναὸν τῆς Ἐπισκοπῆς νὰ διαβάσῃ δέχλῳ συγχαρητικῇ εἰς ἐκεῖνο τὸ δεδμενὸν κορμὶ, ἴσως καὶ ὁ Κύριος ἡδεῖεν εἰσακοῖσιν τὴν δέσπιν τὴν. σπλαγχνιζόμενος ὁ Ἄγιος τὰ δακρυά τας, ἐπῆγεν εἰς τὸν αὐτὸν Ναὸν νύκτα βαθεῖαν, ἔχωντας εἰς τὴν σιωπῇ φανταστικῇ τὸν αἰῶνα τῶ Διάκονου, καὶ τὸν ἐφημέριον τῶ αὐτοῦ Ναῦ, καὶ θεωρῶντας τὸ πρᾶγμα, προσάσκει νὰ δαγᾶν ἔξω ἀπὸ τὸν τάφον τὸ πτώμα ἐκεῖνο, καὶ νὰ τὸ εἴσεν ὀρθῶν, ὡς ὁλόκληρον ὅπῃ ἦτον, εἰς εἷα εἰσίδι τῆς Ἐκκλησίας. τότε φερῶντας τὸ ἐπὶ τῇ ἀχλὺ τῇ, καὶ τὸ ὁμοφύειον, κλίνας τὰ γόνατα, ὡρα

ἰκα

ἰκανῶς προσδύχόμενος εἰδέτο τὴν Θεῶν μὲ θερμὰ δάκρυα νὰ λύσῃ ἀπὸ τὸν δεσμὸν τὴν ἀφορισμῶ τὸ ἄλυτον ἐκεῖνο πτώμα, ὁρᾶν τὴν τὴν συγχαρητικῇ δέχλῳ. ὡσανὺ νὰ ἦτον ἐμφυχωμένος τὸ ἄπυσεν ἐκεῖνο πτώμα, κλίνωντας τὴν κεφαλὴν μὲ κάποιον χιῶμα προσκυνησέως πρὸς τὸν Ἄγιον, πῆχα δι' ὀχλαῖας τῆς μεγάλης χάριτος, ὅπῃ ἔλαβεν, ἔπασσε καὶ γὰρ, καὶ διελύθη παντελῶς εἰς χώραν, καὶ κόκκαλα. ὡς δὲ ταπεινῶσαν, καὶ τῆς κενῆς δόξης αἰδοῦσθαι, ὅπῃ ἦτον ὁ Ἄγιος, ἔβαλε καὶ εἰς τὸ ἐπιτίμιον πρὸς τὴν ἐκεῖ παρεστῶτα νὰ μὴ φανερώσων ζωὴς τῇ τὸ γεγονός. Παρόμοιον θαῦμα ἔκαμε καὶ εἰς ἕτερον ἀνδρὸς ἀφορισμῶν Λείψανον εἰς εἷα χωρίον τῆς αὐτῆς Νήσου Ζακύνθου, καλέμενον Καταστάει.

Κάποιοι Ἄρχων ἐπίσημος καὶ πλέσιος ἀπὸ τὸ γένος τῆς, ἐπροσκέλετο τὸν Ἄγιον μίαν φορὰ μὲ σιωδίαν καὶ ἄλλων προσώπων χρησίμων Ἱερωμενῶν καὶ Λαϊκῶν νὰ ὑπάγῃ εἰς περὶθάλασιν δὲ θαλάσσης μὲ τὰ δίκτυα εἰς τὸ πῶν παραθαλάσσιον πρὸς τὸ βόρειον μέρος τῆς αὐτῆς Νήσου καλέμενον κοινὰ Βοῖδι, ἐκεῖ ὅπῃ δέιχεται εἷα Μοναστηράκι ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἀγίας Τριάδος. καὶ ἐμπαίνοντες εἰς τὸ πλοῖον οἱ καλεσμένοι μὲ τὸν καλέσαντα, ἄρχισαν παρδύθῃ καὶ τὴν δεισιδαίμονα τῆς πλάτης οἱ ἀχρεοὶ ἐκεῖνοι καὶ ἀδιάκριτοι φάρδες νὰ γογγίζῃ ἀποσκευαστικά ἐνωπίον ἱδρὺς Ἱερωμενῶν ἐκείνων προσώπων (ὡς ἔχει συνηθίσαι νὰ καὶ ὁ πᾶς μωρὸς λαός, καὶ ἀπαίδετος) πισδόντες οἱ αἰσῆτοι καὶ κακόπιστοι, πῶς ὅταν εἶδῃ Ἐκκλησιαστικὸν ἀνθρώπον, δὲν προκόπτει τὸ ἔργον τῆς τὴν ἡμέραν ἐκείνῃ, ἀλλὰ μάστιχα ζημιώνεται, τὸ ὁποῖον πολλὰς φορὰς παραχωρεῖ ὁ Θεὸς καὶ συμβαίνει δὲ τὴν κακοπιστίαν τῆς καὶ προπέτειαν. Φθάνοντες λοιπὸν μὲ τὸ πλοῖον εἰς τὸ Βοῖδι, τὸν διωρισμένον τόπον, καὶ ἀγαίνοντες ἔξω εἰς τὴν γῆν, ἐπῆγαν εἰς τὸ ρηθὲν Μοναστηράκι, δὲ νὰ ἀναπαυθῇ, καὶ ἐτοιμάσῃ τὰ ἀναγκαῖα. οἱ δὲ φάρδες καὶ τὴν προσαγῶν τῶ Ἀρχοντος τῶ καλέσαντος, ἐπῆγαν νὰ φαρῖφεν ῥίπτοντες τὰ δίκτυα, καὶ σφιρόμενοι εἰς ὡραν ἰκανῶν κενῶν, καὶ ἄμοιροι διόλου ἀπὸ φάρια ἐβάλλουν περισσώτερον οἱ θηριομαίοντες, αὐξάνοντες τὸν γοργισμόν καὶ ἱδρὺς Ἱερωμενῶν τῆς σιωδίας ἐκείνης. ὅσον ὁ Ἄρχων ἐκεῖνος, ὅπῃ τὴν ἐκάλεσε πρὸς ἀναφυλῇ, εἰδέθη περὶλυπὸς εἰς τέτοιαν κακὴν τύχῃ. βλέπωντας τὸν ὁ Ἄγιος, καὶ ζητῶντας νὰ μάθῃ τὴν αἰτίαν τῆς λύπης τῆς, ὁ Ἄρχων τῇ τὴν εἶπεν ἀπλῶς, προσδύπωντας περὶ πλέον πῶς τὸ Βάρβαρον ἐκεῖνο Γένος ἱδρὺς φάρδων ἔχον τὸ πᾶν κακοδοξίαν ἐναντίον ἱδρὺς Ρασοφόρων προσώπων, ὅταν παγαίνῃ εἰς ἐργασίαν, ὡς ὅπῃ, αὐτὸ ὑπανήσαν, ἡ εἶδῃ κανὴν μὲ Ἱερατικὸν ἐσθῆμα, δὲ αὐτὸς αἰσώμετα λέγειν, πῶς δὲ ἐπιτυχαίνει, ἀμὴ ἀσχετῇ τὸ ἔργον τῆς, καὶ ἔτι καὶ τὴν πᾶν φαίνεται τῆς, ὅτι διὰ νὰ εἶναι εἰς τὴν σιωδίαν ταῦτα πᾶν

γαπα Γερωνεύα, ἔλαβαν τέτοιαν ἀσχορίαν εἰς τὴν φαεινότητος. ὁ Ἄγιος πικραυνόμενος δὲ τὴν ἀθυμίαν τῶ Ἀρχοντος, μαῖλον δὲ σκανδαλίζομενος εἰς τὴν σφαλερὰν γνώμην τῷ ἀπαιδύτων φαράδων, προσάσκει νὰ φέρων τὰ δίκτυα ἐξω εἰς τὴν γλῶν, καὶ βαδύνοντας ἐπιτραχήλιον, καὶ ἀναγινώσκοντας ἐκτὸς ἐπ' αὐτὰ, τὰ δόλοισιν, οὐκ καὶ αὐτὸς, ἔπειτα τὰς εἶπον, ἀμέτε εἰς τὸν δαῖνα τόπον τῆς θαλάσσης (δείχωντάς τας δακτυλοειδῶς τὸν τόπον) καὶ ἐκεῖ ρίψετε τὰ δίκτυα, καὶ θέλετε πιάσῃ φάειαν πολλὰ καὶ τὴν χρείαν, καὶ τὴν ἐπιθυμίαν σας. αὐτοὶ δὲ εἶπαν· Δέσποτά μου, ἐμεῖς παγαίνουμὲν μὲ τὴν Ἀγίαν σε. Ευχλὴ νὰ σὰς δαδύσωμεν σήμερον· ἀλλὰ ὁ τόπος, ὅπῃ μᾶς δείχνεις, δὲν εἶναι φάρσιπος, ὅτι ἐκεῖ ποτὲ φάει δὲν ἐπίσασμεν· ἀλλὰ ἡμεῖς ἠξέδρουμὲν τὰ κατατόπια ἐδάμ τῷ φασίαν, καὶ θέλουμὲν ρίψῃ τὰ δίκτυα ὅπου μᾶς φανῇ κάλλιον. ὁ Ἀρχιερεὺς θεωρῶντας τὴν προπετῆ τας ἀντιλογίαν, λέγει τας ἐπιτιμητικῶς· Θέλω καὶ πάντα ἔσπον νὰ τὰ ρίψετε ἐκεῖ ὅπῃ ἐγὼ σὰς λέγω. λέγει καὶ ὁ Ἀρχων· ἂς γούη τὸ θέλημα τῷ Ἀρχιερέως, καὶ μὴν ἀντισέκτε εἰς τὸ προσαγματῶ. καὶ τὸτο ἐπῆγαν καὶ σαικῶς, ἀμὴ καὶ τὴν γνώμην τας ἀπειλισμένοι, καὶ ρίπτοντες τὰ δίκτυα εἰς τὸν προσαγμένον τόπον ἐπίασαν τόσον πλῆθος πολυειδῶν φασίων, ὅπῃ μὴ βίας ἠμπούσαν νὰ τὰ σύρουν, καὶ βάλλαν εἰς τὸ πλοῖον. τότε ἔκταμβοι γενόμενοι, διδύς μετέβαλον τὴν ἀπιστίαν εἰς πίσιν, καὶ σφερόμενοι εἰς τὴν γλῶν φέροντες τὴν ἄρσαν τῷ φασίαν ὡς βραβεῖον τῷ θαύματος, ἔδραμαν μὲ φόβον οὐκ καὶ χαρὰν, καὶ πίπτοντες εἰς τὰ πόδια τῷ Ἀγίῳ ὁμολόγησαν Μεγαλοφώνως τὸ σφάλμα τας, ζητῶντες τὴν δόλογίαν τας. ὁ δὲ πρῶτος καὶ Θεὸς ἀνὴρ συγχωρῶντάς τας, καὶ δόλογῶντας, τας ἐνεθέτισε νὰ σέβωνται τὸ Γερατικὸν Σχῆμα, καὶ νὰ διώχνουν ἀπὸ τὴν διανοίαν τας ταῖς ψυχολαβεῖς δεισιδαιμονίας.

Ὅχι μόνον τῆς θαυματουργίας τὸ χάρισμα ἔλαβεν ὁ Ἄγιος ἀπὸ τὸν Θεόν, ἀλλ' ἀκόμη καὶ τὸ διορατικὸν εἰς τὸ νὰ γνωρίζῃ τ' ἀπόκρυφα ἀμαρτήματα, ὡς καθὼς ἐφανῇ εἰς κάποιον Γερομόναχον, ὅπῃ ἐπῆγε χάριν ἔξομολογήσας πρὸς αὐτόν. τῶτος ἦν Γερὺς Ζακύνθιος ὀνομαζόμενος Παγκράτιος, τὴν γονικὴν ἐπωνυμίαν Ἀρβανιτάκης, ὁ ὁποῖος ἀκάνοντας ταῖς κρείταις τῷ Ἀγίῳ, τὰ θαυμασὰ καὶ κατορθώματα, καὶ τὴν ἰσάγγελον πολιτείαν, ἐπῆγε μίαν τῶν ἡμερῶν νὰ ἔξομολογηθῇ εἰς αὐτόν. καὶ τελειῶνοντας τὴν ἔξομολόγησιν, τὸν ἐρώτησεν ὁ Ἄγιος, αὐτὸν ἐνθυμᾶται τίποτε ἄλλο νὰ τῷ εἴπῃ. καὶ αὐτὸς ἀποκρινόμενος εἶπε, πῶς δὲν ἐνθυμᾶται. λέγει τὸ Ἄγιος· ἰδὲς καλὰ, τέκνον μου, μήπως δι' ἀμέλειαν σὲ ἔφυγεν κανεὶς ἀμάρτημα ἀπὸ τὴν μνήμην, καὶ μένεις ἀδιόρθωτος· ὅθεν εἴσας ὀλίγον, σιωπήσας μὲ τὸν αὐτόν σε αὐτὴν νὰ ἐνθυμηθῇς κανεὶς ἄλλο

πταίσμον, ὅπῃ νὰ ἔπραξας, ὅθεν φαίνεται μὲ βέβαια, πῶς νὰ μὴν ἔκαμες τελείαν τὴν ἔξομολόγησιν. σέκεται ὁ Γερομόναχος, σοχαρίζεται, λογιάζει μὲ τὴν διανοίαν τας καμπόσιν ὥραν, καὶ ἔπειτα ἀποκρίνεται. Δέσποτά μου Πανιερώτατε, δὲν ἠμπορῶ ὁλότελα νὰ ἐνθυμηθῶ ἄλλο τίποτε, μόνον δόσμεν τὴν λύσιν, ὅθεν νὰ μὴν περάζω τὴν Ἀρχιερατικὴν σε. τότε βλέπωντας ὁ Ἄγιος, πῶς ὁ ἔξομολογούμενος ἔμαθε νὰ μισόσῃ χωρὶς νὰ φανερώσῃ τὸ μεγαλύτερον ἀπὸ ὅσα ἀμαρτήματα εἶχε καμωμένα ὡς ἄνθρωπος, λέγει ὀλίγον μὲ ἀσπρητότητα. Δὲν ἐνθυμᾶσαι ταλαίπωρε, πῶς ἱερεργῶντας τὴν δαῖνα ἡμέραν εἰς τὴν δαῖνα Ἐκκλησίαν, ἀπὸ ἀμέλειαν σε, καὶ ὀλίγη σε προσοχὴν, ἔπαιε καὶ γῆς ὁ Τίμιος Μαργαρίτης; ἀκάνοντας τέτοιον λόγον ἀπὸ τὸ στόμα τῷ Ἀγίῳ ὁ Γερομόναχος διδύς τὸ ἐνθυμηθῇ, καὶ ἔμεινεν ὅλος σῶφομος, ἐκπληττόμενος εἰς τὸ διορατικὸν τῷ Ἀγίῳ· βλέπωντας, πῶς τὸ ἀπόκρυφον τὰ ἐκείνο παράπτωμα, ὅπῃ ἄνθρωπος δὲν ἠξέδρου, ὁ Ἄγιος μὲ τας νοερὰς τῆς ψυχῆς ὀφθαλμοὺς τὸ ἐγνώρισε, καὶ πέφτωντας εἰς τὰ πόδια τας, καταβρέχωντάς τας μὲ δάκρυα μετανοίας, τὰ ὁμολόγησε τὸ πταῖσμα, καὶ ἐζήτει τὴν συγχωρήσιν. ὁ Πνύματικὸς Πατὴρ Διονύσιος, ὡς μιμητὴς τῷ συμπαθεστάτῃ μας Ἰησοῦ, ἐδέχθη τὴν μετανοίαν τας καὶ διόρθωσιν, ἐρμυλῶντάς τας νὰ προσέχῃ εἰς τὸ ἐρχόμενον, καὶ ὅπου ἱερεργῇ τὴν ἀνάμικτον ἐκείνῃ Ὀυσίαν, μὲ φόβον πολὺν καὶ ἔσπον, καὶ μὲ πειστικὴν δόλῃαν νὰ σιμῶνῃ εἰς τέτοιον Βασιλεῖα Ἐπεραῖον, καὶ τὸν ὁποῖον ἔπε αὐτοὶ οἱ Ἄγγελοι ἀκλινῶς ἀποτίσαι ἰχθύσι. Μὲ τέτοιαις νουθεσίαις καθοδηγῶντάς τας τῷ ἔδωκε τὴν λύσιν, καὶ τὸν ἐπέμψεν εἰς εἰρήνην. εἶναι καὶ ἄλλα ἀξιοδιήγητα τῷ Ἀγίῳ Θαυματουργήματα, ὅπῃ ζῶντας ἐτέλεσε, τὰ ὁποῖα σιωπῶμεν, διὰ νὰ μὴ βαρυμένῃ τὴν ὁσεβήσας ἀκρόασιν μὲ τὴν μακρολογίαν τῷ διηγήματος, τυχαίνοντας νὰ εἰπῶμεν καὶ ἐκεῖνα, ὅπῃ μὴ θαύματα ἐθαυματουργήσας, καὶ ἔξ ἐκείνων τὰ ἀξιώτερα, διότι πολλὰ, καὶ ὅλα θαυμασὰ εἶναι, καὶ ἀξέπεινα.

Πολιτιδόμενος ὁ Ἄγιος μὲ πικαυτὴν ἔργαζον ἰσάγγελον βίαν Θεαρεῖα, καὶ φθάνοντας εἰς βαθύ γῆρας, φορτωμένος ὡς ἄλλο πολὺφορον δούδρον μὲ τας καρπὰς τῶ φαινῶν τας ἀρετῶν, ἔφθασεν ὁ καιρὸς νὰ μετεμφτεθῇ εἰς τὴν γλῶν τῶν πράξων· καὶ προγινώσκοντας τὴν ὥραν τῆς μετεκλήσεώς τας, τὴν ἐφάνεωσεν εἰς τας Ἀδελφὰς τῆς Μονῆς, τὰ πνύματικά τας καὶ περὶ πόθητα τέκνα. οἱ ὁποῖοι ἀκάνοντας τοῖς τὸν ἑλισβερόν μὲνῶν, μὲ δάκρυα πολυσάλακτα ἔκλαιον ἀπαρηγόρητα διὰ τὴν μέλλουσαν σέρησιν τας καλὰς τας Πατρὸς, καὶ Διδασκαλῆς, τας ὁποῖας παρηγορῶντας ὁ Ἄγιος, νουθετῶντας, δόλογῶντας, καὶ μὲ τὸν τελειῶν Ἀσπασμόν ἀπαχόμενος, παρέδωκε τὴν Μακαρίαν τας ψυχὴν εἰς χεῖρας τῷ πλασουργῇ τας Θεῷ, καὶ τὸ

καὶ χ' δ'. ἔτος ἐν Μωὶ Δακεμβεῖν ιζ'. Τὸ σεβασμιόν τε, καὶ Τίμιον Λεί-
φανον καὶ τὴν παραγγελίαν τε ἐντίμως, καὶ δὲ λαβῶς καὶ ἐπεμψαν εἰς τὴν
περὶ φημον Μωὶ τῷ Σφοδρῶν, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχον ἐνδυθῆν τὸ Μοναχι-
κὸν ἱμάτιον, καὶ εἶχε δοσμεύειν τὴν μετανοίαν τε. οἱ δὲ Ὅσιοι Πατέρες τῆς
Ὁσίου Μωὶς ἐκείνης, τὸ ἐδέχθησαν ὡς Θεσαυρὸν πολυτίμον, καὶ ὡς-
βοηθῶς τὸ ἐνταφιάσαν εἰς μνημεῖον καιρὸν εἰς τὸ Παρακλησι τῷ Μεγαλο-
μάρτυρος Γεωργίου, ὅπως εἶναι μέσα εἰς τὴν μάνδραν τῶν αὐτῶν Μοναστηρίων.

Δὲν ἐπέρασε καιρὸς πολὺς, ὅπως πλεονακίς ἐφάνη κατ' ὄναρ εἰς τὸν Ἡ-
γούμενον τῆς Μωὶς, καὶ εἰς τὰς Ἀδελφὰς Λεγωντάς τες, τί μὲ κρατεῖτε ἐδῶ
εἰς τὸν τάφον κεκλεισμένον; ἀγάλετέ με ἔξω. καὶ συγκατοικῶντες μεταξὺ
ἀλλήλων ὁ Ἡγούμενος μετὰ τὰς Ἀδελφὰς τὸ ὄραμα τῶτο, ἔκριναν πῶς νὰ
εἶναι Θεϊκὴ Ἀποκάλυψις. καὶ ἔπειτα καὶ τὴν τάξιν τῶν Ἱερῶν Κανόνων θέ-
λοντες νὰ κάμω τὴν ἀνακομιδὴν, ἀνοίξαν τὸν τάφον, καὶ δρόντες ὁλό-
κληρον, ἀκέραιον, καὶ ἀνελλιπὲς τὸ πᾶν τιμον ἐκεῖνο, καὶ Ἱερὸν Λείφα-
νον μὲ τῶν Ἀρχιερατικῶν τε ἐνδυμάτων, μετ' ὧν ἐνταφιάσθη, πρέον καὶ
διδόσαν θαυμασίον, μετ' ὧν, καὶ φαλμαγδαῖς, καὶ πᾶσαν ἀλλήν δὲ λα-
βείας ἐπιδείξιν, ἀγάνοντες τὸ ἀπὸ τὸν τάφον, τὸ ἐμετάθεσαν εἰς ἐτοι-
μασμένῳ λάρνακα μέσα εἰς τὸν Νάρθηκα τῆς Κυριακῆς Ἐκκλησίας τῆς
Θείας τῆς Χειρὸς Μεταμορφώσεως.

Τῶτο τὸ πᾶν τιμον Λείφανον εἶναι φυλακτικὸν τῆς σεβασμίας ἐκείνης
Μωὶς, καὶ δὲν παύει νὰ θαυματοργεῖ καθεμινεὶν, ἰατρὰς δύναντας πᾶσαν
ἀδύνατον τῶν Πατέρων. διώκει τὸ πλῆθος τῶν καρποφόρων ἀκρίδων,
ὅπως ἐκεῖ συχνὰ πέφτῃσι, ζημιώνοντας τὰ γεννήματα τῶν Μοναστηρίων. λι-
τανεύοντες οἱ Πατέρες εἰς τέτοιαν ἀνάγκην μετὰ τὸ Ἄγιον Λείφανον γύρω-
θεν τῶν Μοναστηρίων, διδύς ὡσαν ἀπὸ σκληρὰν μάστιγα διωκόμεναις ἡ ἀ-
κρίδες οὐκ ἐμμένοντες εἰς εἶδος νέφους, ὅλαις εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης κα-
ταποντίζονται. Πολλὰς φορὰς εἰς καιρὸν ἀνυδρίας, λιτανεύοντες οἱ αὐτοὶ
Πατέρες εἰς τὸν ἴδιον ἔσπον μετὰ τὸ αὐτὸ Λείφανον (ὡς εἶναι ὅσον θέλει ὁ
καιρὸς εὐδίας, καὶ ἡ ἡμέρα ἡλιοσέλακτος) διδύς συνηριάζει ὁ Οὐρανός,
καὶ μετὰ πολλὰς βροχαῖς ποτίζοντας τὴν διψασμένῳ γῆν, χαροποιεῖ τὰς
Μονάζοντας, πλητίζοντας τες μετὰ πολλὰς καρπὸς γεννημάτων.

Ἐἶχον οὖν αὐτὴν ἀνάγι μεγάλην εἰς τὴν χώραν τῆς Πατρὸς τῶν Ἁγίων,
εἰς τὸ ὅποιον ἑκατοῖνα, ὅποτε ἀπὸ τὸ Μοναστήριον τῆς Ἀναφωνητῆρας ἐρχό-
νται εἰς τὴν χώραν. μετὰ τὸν θάνατόν τε τὸ ἔλαβον εἰς κατοικίαν μετὰ νοικιασ-
μα ἀπὸ τῆς κληρονομίας τῆς εὐας Ἀρχὸν συμπάτριός, ὁσεβῆς, καὶ γνω-
στὸς τῶν Ἁγίων ἐν τῇ βίῳ. τῶτο δὲ τὴν παλαιότητα τῆς οἰκοδομῆς ἦτον χερδὸν
χαλασμένον, καὶ ἡ κατὰ σῆσιν εἰς τὰ ὁμμάτια τῶν ἀνθρώπων ἐφοβείσθη
ἀλλοτρίον, μετὰ ὅλον τὸ ἔσπερ νὰ σέκεται εἰς αὐτὸ δὲ τὴν ἀγάπην καὶ δὲ λα-
βείαν.

βειαν, ὅπως εἶχε τὸ Ἄγιον, καὶ ἀφῆκε μετὰ σεβας πολὺ τὰς πολλὰς τὰ ἀ-
ρεταῖς, καὶ Θεϊκὰ προτερήματα. Εἰς δὲ τῆς, φχξ δ. ὅπως ὁ Θεὸς ἐφ' αὐτὴν
αὐτομίας τῶν λαῶν τῆς πόλεως καὶ Νήσου ἐκείνης Ζακύνθου, τὰς ἐπαίδευσεν ἐ-
πὶ πολλὰς ἡμέρας μετὰ δεινότητος καὶ φοβερῆς σεσμῶς, καὶ κινδύνου ἀφανί-
μα, κρεμνίζόμενα καὶ πολλὰ παλαιὰ σπῆτια. φοβόμενος πολλὰ ὁ εὐνοῦς
ἐκεῖνος Ἀρχὸν τὸν ἐπικείμενον κίνδυνον, διὰ τὴν διεφθαρμένῳ κατὰ σῆ-
σιν τῆς παλαιότητος ἐκείνης οἰκοδομῆς, ἐβλήθη νὰ ἀποχωρήσῃ εἰς πα-
ράμερον τόπον τῶν κατωγίης τῶν ρηθόντος ἀναγίης, διὰ νὰ ἔχῃ ἀδύνατον πρό-
χειρον νὰ φύγῃ ἔξω εἰς κάθε κλόνον καὶ παραχλὺ τῆς γῆς. εἰς τὰ φόβηται
τὰ καιρὰ ἐκεῖνη μίαν νύκτα, Ἐλόν η γυνὴ τῶν Ἀρχόντων ἐκείνη, καλεσμένη
Μιχαὴλ τῆς πικλῆς Σαμάρης (σημνὴ καὶ Θεοφάνης βίβη ἀμφοτέρω ὄντες)
βλέπει εἰς τὸν ὕπνον τῆς εὐας Ἀρχιερέα σεμνοπρεπῆ ἡλικίας μετὰ, κα-
θαῖς ἦτον ὁ Ἄγιος, πῶς ἀνέβη μετὰ τὸν Διακονόντα εἰς τὸ ἀνάγι τῆς κατοι-
κίας ἐκείνης, καὶ βαίνοντας ἐπὶ βραχέλιον, καὶ ἀμφοτέρω, ἔκαμν ὀλο-
γητὸν κατ' ἐμπροσθεν τῆς εἰκότος τῆς Δεσπότης Χειρὸς, ὅπως δὲ ἔσκετο ἐκεῖ,
καὶ ἀνέγνωσαν τὴν Ἀποκάλυψιν τῶν μικρῶν Ἀγίων μετὰ. ἔπειτα φωνεῖται
μετὰ τὸ ἄγισμα ὅλον τὸν οἶκον αὐτῶν καὶ κατὰ, ἐσίμασεν εἰς τὴν Ἀρχόντισσαν
ἐκεῖνην, καὶ τῆς εἶπε μετὰ ἰσχυρὸν πρόσωπον. γυνὴ μὴ φοβῶ πλέον. ἐκεῖ-
νη ἐξυπνώντας διδύς, ἐξύπνησε καὶ τὸν ἄνδρα τῆς, καὶ μετὰ φόβον ὅμως καὶ χα-
ραὶ τῶν ἐδῶν τὸ ὄραμα, ὁ ὁποῖος ὡς Θεοσεβῆς καὶ ἐνάρετος ἐκείνην ὀλο-
λόγως, πῶς ἄλλο δὲν ἦτον, παρὰ ἡ προσασία, καὶ σκέπη τῶν Ἱερὰρχων
Διουσιῶν, ὅπως ἐπέβλεπεν ὀσώχως εἰς τέτοια φόβηται μετὰ ὅλον τὸν οἶκον
ὡς κῆμα ἐδικόν τε, καὶ διεφύλαττε σῶας, καὶ ἀζημίως τὰς κατοικούντας ἐν
αὐτῇ. ὅθεν Θεῶν Χάριτι ἐνδυναμωθεὶς ὁ Ἀρχὸν παρὸν δὲ πρεσβειῶν
τῶν Ἁγίων, ἑκατοῖνα μετὰ Θεοφάνη Πίσιν ἀφοβα εἰς τὸν αὐτὸν οἶκον. ἔπε-
βλάβην ποτὲ, ἔπε ζῆμιαν ἔλαβε, καὶ εἰς ἄλλας σεσμῶς μετὰ ταῦτα, ὅπως
καὶ καιρὸς ἐσωβήσθησαν ἐκεῖ. ἀλλ' εἰς αὐτὸν ἔδωκε τέλος τῆς ζωῆς Θεο-
σεβῶς τὸ ὀλογημένον ἐκεῖνο Ἀνδρόγυνον.

Μοναχὸς τις τῶν αὐτῶν Μοναστηρίων Ματθαῖος ὀνομαζόμενος (ὁ ὁποῖος ἐ-
στάθη ὑποτακτικὸς τῶν Ἁγίων) μίαν νύκτα δεισκόμενος ἐκεῖ εἰς τὸ Μονα-
στήριον, τῶν ἐφάνη ὁ Ἄγιος εἰς τὸν ὕπνον τε, καὶ τῶν εἶπε. Ματθαῖε, εἰπὲ τῶν
Ἡγούμενος Νικηταῖς νὰ φυλάττεται προσεχῶς μετὰ τὰς λοιπὰς τῶν Πατέρων,
ἵνα ἀπ' ἐδῶ καὶ ὅπως ἡμέραις μέλλει νὰ γυνὴ σεισμὸς μετὰ, καὶ θέλει
γυνὴ μεγάλη βλάβη καὶ ζημία εἰς τὸ Μοναστήριον. ἐγερόμενος τῶν ὅπως ὁ
ρηθὲν μοναχὸς, λογιζόμενος τὸ δι' ἀπλῶν ὄνειρον, δὲν ἀμολόγησε κα-
νεὸς τὸ ἐνύπνιον. ὅθεν καὶ τὴν πρόρρησιν τῶν Ἁγίων μετὰ τὴν ὀρθοῦν ἡμέ-
ραν ἔγινε σεισμὸς τὸσον μετὰ, ὅπως ἡ περὶ σῆσιν οἰκοδομῆς τῶν Μονα-
στηρίων ἔπεσαν καὶ γῆς, καὶ ἄλλας ἐρράγησαν, καὶ μετὰ ὁ θαυμαστὸς ἐκεῖνος

πύργος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπαύα σκοπῶντας εἷας ἄλλος Μοραχός κτλ τὴν σωθήσεται, ὅπῃ ἔχεν τὰ καὶ ἐν καθεμιναῖς φυλακαῖς ἔχ' ταῖς ἐπιδρομαῖς τῆς Πορτοπόρων Κερσάρων ἀλλοπίστων, ἔπεσον εἰς μέρος τῆς πύργου, πέφτοντας μετ' αὐτῶν καὶ ὁ Καλόγερος, ὅπῃ ἐσκοπῶν, κάτω εἰς τὴν μαύραν, καὶ ἐπικαλέμενος εἰς ἐκεῖνο τὸ αἰφνίδιον συμβεβηκὸς μὲ Πίσιν τὴν βοήθειαν τῶ Ἀγίῳ (ὡς τῆς μεγίστης θαυματῶν Θεοῦ Παντοδυνάμει.) ἀγκαλὰ καὶ πῶσον ὑψηλὸς νὰ εἶναι ὁ πύργος, μὲ ὅλον τὸτο ἔμεινεν ὁ πεσὼν σῶος καὶ ἀβλαβής εἰς δόξαν Θεοῦ, καὶ ἔπαινον τῶ Ἀγίῳ, ὅπῃ ταχέως προφθαίνει πᾶς αὐτὸν Πιστῶς ἐπικαλεσμένης.

Εἰς τὰς, α χ μ ε. ὅπῃ τῆς Τυρκῶν ἡ ἀρμάδα ἐμελλεν (ὡς ἔφεχε λόγος) νὰ περάσῃ ἀπὸ τὰ μέρη τῆς Σφοδράδων, ὅταν ἐπῆγον εἰς τὴν Κυδωνίαν Πόλιν τῆς Κρήτης ἦσαν τὰ Χανιά, φοβέμενοι οἱ Πατέρες, νὰ μὴ τὰς κατοικήσῃ οἱ Ἀγαρήμοι, πέρνοντες τῶ Ἀγίῳ τὸ Λεῖψανον μὲ τὰ ἐπίλοιπα πράγματα τῶ Μοναστηρίου, ἐπῆγαν εἰς τὸ ἀντικρὺ Νησί τῆς Ζακύνθου, διὰ νὰ φυλαχθῶν, πέρνοντες ἀκόμη καὶ ὅλα τὰ πρόβατα, καὶ κτλ καὶ φθαίνοντες εἰς τὸ μετόχιόν τας, εἰς ὁλέγαις ἡμέραις, ἐτυφλώθησαν ὅλα ἀδιαφόρως καὶ τῆτο, ἡ καὶ βασκανίαν τῶ μισοκαλῆς Δαίμονος, ἡ καὶ Θεῶν Οἰκονομίαν, ἔχ' νὰ δόξαι ὁ Ἅγιος. ὅθεν θλιβόμενοι ὑπέμενον οἱ Πατέρες εἰς τοιαύτῳ αἰφνίδιον συμφορᾷ, δὲν ἠμπόρουν νὰ εὗρουν ἄλλο ἰαφεῖον ὠφελιμώτερον, εἰμὴ μόνον τῶ Ἀγίῳ τὴν βοήθειαν. ἐπειδὴ καὶ ὡς ἀγίασμον, καὶ ἐγγιζόντες πᾶς χεῖρας τῶ Τιμίου Λειψάνου αὐτῶ εἰς τὸ ἀγιασμένον ὕδωρ, ἐράντισαν μὲ αὐτὸ τὰ τυφλωθέντα ζῶα, καὶ ὅλα καινῶς ἐν τῇ ἅμα ἐφωτίσθησαν, καὶ ἀνέβλεψαν.

Μία Ἀρχόντισσα συγγενὴς τῶ Ἀγίῳ ὀνόματι Ἀγγελὰ εἰς τὴν αὐθιγὴν Ζάκυνθον, ἠδούνησε βαρέως ἀπὸ ἀποπληξίας, καὶ ὅχι μόνον ἡμίσηρος ἔμεινεν, ἀλλὰ βεβή καὶ ἀλαλος. ἔχ' τὴν Θεραπείαν τῆς ὁποίας δὲν ἔλειψαν οἱ πλέον ἔμπειροι Ἰατροὶ νὰ μεταχειρισθῶν ὅλῳ τὴν δυνάμιν τῆς ἐπιστήμης, ἀλλ' εἰς κοινὸν ἐκοπίσαν, ἔχ' ὅχι μόνον δὲν ὠφελήθη ἡ ἀδουσιμένη Ἀρχόντισσα, ἀλλὰ μᾶλλον εἰς τὸ χεῖρον ἐλθούσα ἀπελπίσθη τελείως ἔχ' τὴν ὑγείαν τῆς. τέλος πάντων ἐνθυμηθεύτες οἱ συγγενεῖς τῆς, πῶς εἰς τὴν αὐτὴν χάριον εὐρίσκειτο ὁ ἐλάχιστος δάκτυλος τῶ ποδὸς τῶ Τιμίου Λειψάνου τῶ Ἀγίῳ, καὶ ὡς νὰ τὸν φέρῃ εἰς τὸν οἶκον τῆς ἀρρώστου, καὶ ἐγγιζόντες τὴν μὲ αὐτὸν Σταυροειδῶς μὲ Πίσσεως καὶ δόλαβειας ἔχ' χερὸς Ἱερατικῆς εἰς τὸ σῶμα, καὶ εἰς τὴν ἀπονεκρωμένην μέλη (ὡς τῶ θαύματος) εὐθὺς ἡ ἀφωρία διελύθη, καὶ τὰ ἀκίνητα μέλη ἀνέλαβον τὴν κίνησιν, καὶ ἰδῶν ὡς τὸ πρότερον.

Ὁ αὐθιγὸς δάκτυλος τῶ Ἱερῶ Λειψάνου ἐπέμφθη ἀπὸ τὸν τότε Ἡγούμενον τῆς Μονῆς τῆς Σφοδράδων εἰς τὴν Ζάκυνθον, πρὸς ἀγίασμον τῆς Πατρὸς τῆς

τῶ Ἀγίῳ, καὶ παραμυθίαν, καὶ Πνευματικὴν ἀγαλλίασιν τῆς συμπολιτῆς. ἐπειδὴ καὶ κάποιος Χρυσιανὸς παλαιόμοστος ἐκεῖ χάριν προσκυνησείας, καὶ ἀσπαζόμενος τὸ Ἅγιον Λεῖψανον, ἔκοψε κρυφὰ ἔχ' δόλαβειαν τὴν ἐκεῖνον τὸν δάκτυλον, ἔχ' νὰ τὸν πάρῃ μὲ τὰ λόγια τῆς. ὁ ὁποῖος θέλωντας νὰ εὗγῃ ἀπὸ τὸν Νάρθηκα, ὅπῃ ἔκειτο τὸ Λεῖψανον, ἐμποδίστηκε ἀσπάρως. ὡς τε ὅπῃ βλέπωντας τὸ θαῦμα ὠμολόγησε τὴν ὑπόθεσιν πρὸς τὰς Πατέρας τῆς Μονῆς. ὅθεν ὁ Ἡγούμενος πέρνοντας αὐτὸν τὸν δάκτυλον, τὸν ἔπεμψεν, ὡς εἶπομεν, εἰς τὴν Ζάκυνθον, καὶ ἔως ἔμεινεν ἐλθόντος ὁ αὐθιγὸς προσκυνητῆς, καὶ ἀνεμποδίστως ἐλθῆκε ἀπὸ τὸν Νάρθηκα.

Εὐρίσκειτο εἰς τὸ Μοναστήριον τῆς Σφοδράδων Μεθόδιος Ἱερομόναχος ὁ Παντόγαλος ἀπὸ τοῦ Ρέθυμνον τῆς Κρήτης, ἀνὴρ σεμνὸς καὶ ἐναρτεῖ βίαν, ὅς τις ἐξημερίσσει μὲ ταῦτα καὶ Ἡγούμενος τῆς Μονῆς. τότε (εἰς καιρὸν ὅπῃ ἦτον σκοποφύλαξ τῆς Ἐκκλησίας) ἔδωκε κάποιος προσκυνητῆς μίαν λαμπάδα, ἔχ' νὰ τὴν ἀνάψῃ ἔμπροσθεν τῶ Ἀγίῳ Λειψάνῳ. ἔπος δὲ ἀμελῶντας τὸ ἔργον, φαίνεται κατ' ὄναρ, πῶς ἐμπαίαντας εἰς τὸν Νάρθηκα τῆς Ἐκκλησίας, ὅπῃ ἦτον τὸ Τίμιον Λεῖψανον, ἐσφάθη ὁ Ἅγιος, καὶ θεωρῶντας τὸν μὲ βλέμμα αὐστηρὸν λέγεται· σὺρε ἀπ' αὐτῆς. καὶ ἐξυπνῶντας ὁ Ἱερομόναχος εὐφορὸς διὰ τὴν ὄρασιν ἐκείνῳ, σφίχει τὰ ὀμμάτια, καὶ θεωρεῖ τὴν λαμπάδα, ὅπῃ ἐκρέμετο εἰς μίαν ἀγκυρὴν τῶ κελύβους. καὶ εὐθὺς ἠγέρθη τῆς κλίνης, καὶ ἐπῆρε τὴν λαμπάδα ἐκείνῳ μὲ φόβον, καὶ δόλαβειαν, καὶ τὴν αὐτὴν ὀμπρὸς εἰς τὸ Ἅγιον Λεῖψανον, ζητώντας ταπεινὰ ἀπὸ τὸν Ἅγιον συγχώρησιν τῆς ἀμελείας τῆς. καὶ τὴν ἐρχομένην εὐκτα βλέπει πάλιν τὸν Ἅγιον εἰς τὸν ὕπνον τῆς, καὶ ὑψάνοντας τὴν Ἀγίαν τῆς δεξιὰν μὲ ἱλαρὸν πρόσωπον τὸν ἐλόγησε.

Σφοδρὸς ἡ φρεγάδα τῶ Μοναστηρίου ἀπὸ τὴν Ζάκυνθον, κάποιος δόλαβης Χρυσιανός, ὀνόματι Ἀναστάσιος, ἔδωκε τῆς Πατέρων, ὅπῃ ἦσαν εἰς αὐτὴν, μίαν ἄλλαν λαμπάδα, διὰ νὰ τὴν πάρῃ εἰς τὸν Ἅγιον. καὶ λαβόντες αὐτὴν, εἶχε πῆσιν εἰς τὴν θάλασσαν εἰς τὸ ταξίδιον, χωρὶς νὰ τὴν ἰδῶν αὐτοί. Καὶ φθαίνοντες εἰς τὰ Σφοδράδια ἀνέζητησαν τὴν λαμπάδα, καὶ δὲν ἠμπόρουν νὰ τὴν εὗρουν. ὅθεν ὁμογνώμως ὅλοι ἐλόγησαν, πῶς νὰ τὴν ἀλησμόνησαν εἰς τὴν Ζάκυνθον. ἀλλὰ εἰς ὁλίγῳ ὥραν σύρνοντες ἔξω εἰς τὴν γῆν τὴν φρεγάδα, βλέπουν φαεινὰ τὴν λαμπάδα, ὀπίσω ἀπὸ τὴν πρύμνῳ τῆς κολλημένην εἰς τὴν καρίαν, ὅπῃ θαυμασίως ἠκολέθει εἰς ὅλον τὸ ταξίδιον, ὡς φαίνεται. ὅθεν οἱ Πατέρες θεωρῶντες τὸ θαῦμα ἐδόξασαν τὸν Θεόν, μεγαλυνόντες καὶ τὸν Θεράποντα αὐτῶ θαυματουργὸν Διονύσιον. τὴν δὲ λαμπάδα αὐτὴν κατέμπερδον τῶ Θεῷ Λειψάνῳ.

Εκεῖ εἰς τὸ ἴδιον Μοναστήριον ἔτυχε κάποιος ἀνδρῶτος ξένος, ὅς τις ἐφα-

34
ἐφανερώθη ἐνοχλήματος ἀπὸ Πνεῦμα πονηρὸν, καὶ ἀκάθαρτον. τῶτον βλέ-
ποντες οἱ Πατέρες δεινῶς βασανιζόμενον, καὶ σπλαγχνιζομένους ἐπ' αὐτὸν,
ἔλαβον ἔλαιον ἐκ τῆς κανδήλας τῆς Ἀγίας, καὶ χρίσαντες αὐτὸν, καὶ ἀνα-
γινώσκοντες καὶ τὰς ἑξορκισμὰς τῆς Οὐρανοφαύτορος Βασιλείας, ἐλύθῃ
θαυμασίως ὁ δαίμονς. καὶ ἐσάφη ὑγιὴς εἰς τὸν οἶκόν τε, ὑμνῶντας τὸν Κύ-
ριον, καὶ ἀγαλλιάμενους τὸν Ὅσιον.

Μία ἄλλη σμεῖν καὶ δὲσεβὴς γυνὴ εἰς τὴν προειρημενὴν χώραν Ζακύνθου, Ἀγγελὰ καὶ αὐτὴ τὸ ὄνομα τῆς, μὴ ἔχουσα Τέκνον ἀρσενικόν, ἀλλὰ τέτταρας θυγατέρας, εἶχε θλίψιν μεγάλην. ὅθ' ἑπονομιλῶσα συχναῖς φοραῖς μετ' ἀποκαίῃς Ἀρχόντισσας δὺλαβητικαῖς, συγγενεῖς τῇ Ἀγίῃ, ἤκουον ἀπ' αὐταῖς τὴν θαύρετον πολιτείαν, μετ' αὐτῶν ὅποιαν ἔχουσιν ὁ Ἅγιος εἰς τὴν γῆν, καὶ τὰ ὀξυαῖα θαύματα, ὅπῃ καὶ ζῶντας καὶ μετὰ θάνατον ἔκαμει, καὶ καὶ εἰς ὅσας μετ' αὐτῶν καὶ δούλῳ τὸν ἐπικαλεῖται εἰς βοήθειαν. πίσει δ' ἀδιδάκτω ὀπλιθεῖσα, καὶ ἔρωτι θαυμάσιον πρὸς τὸν Ἅγιον τὴν καρδίαν ἔρωθεῖσα, τὸν ἐπικαλέσθη μετ' ἑρμῇ δάκρυα νὰ τῆς χαλῶσιν, ὅθ' ἔβλεπε πρὸς Θεὸν Ἀγίον τε προσβῶν, ὅθ' αὖτε παῖδ' ἀρσενικὸν πρὸς παρηγορίαν τῆς. καὶ ἀπὸ ταῖς πολλαῖς φοραῖς, ὅπῃ τὴν εἶδετο, θεωρεῖ μίαν νύκτα εἰς τὸν ὕπνον τῆς ὅθ' Ἀρχιερέα, καὶ τῆς λέγει· τί θέλεις ἀπ' ἐμὲ, καὶ συχνὰ μετ' παρακαλεῖς; ἐὰν θέλῃς νὰ ἐπιτύχῃς τὴν ἐπιθυμίαν σε πέμψω εἰς τὰ Σφοδράδια νὰ λάβῃς ἀπὸ τοῦ βότανου τοῦ καλεσμένου ἀμάρακος, ἢ γὰρ μαγγιόρακα, μετ' ἑτέρον βότανον, τὰ ὅποια δίδονται ὀπίσθιν τῇ Ἀγίῃ Βήματος τῆς Κυριακῆς Ἐκκλησίας. ἐκεῖνα λαμβάνουσα, ποτίσω μετ' αὐτὰ, καὶ θέλεις ἐγγασφράδῃς καὶ γεννήσῃς Τέκνον ἀρσενικόν καὶ τὸ ὀρεκτὸν τῆς ψυχῆς σε. καὶ ταῦτα λέγωντας τὴν δὴλόγησεν εἰς τὸ πρόσωπον, καὶ ἔγενεν ἄφαντος. αὐτὴ δὲ ἐξυπνῶντας, καὶ συλλογιζομένη ποταπὸν νὰ ἦεν τὸ ὄραμα, εἶπε μετ' αὐτὸν τῆς· ἄλλο δὲν ἢ μπορεῖ νὰ εἶναι, εἰμὴ τῇ Γεράρχῃ Διονυσίῃ ἡ ἐπίσκεψις, ὅπῃ πολλαῖς φοραῖς τὸν ἐπαρκαλέσασα διὰ Τέκνον ἀρσενικόν, καὶ ἴσως ἐπήκουσε τῆς ταπεινῆς μετ' αὐτῆς. καὶ μάστιγα, ὅπῃ μετ' ἐνθύμησε τὰ Σφοδράδια, ἐκεῖ ὅπῃ εἶναι τὸ τίμιόν τε Λείψανον. ὅθ' ὅσον χωρεῖ ἀναβολῇ καιροῦ, καὶ τῆς ἔφερε μετ' αὐτῶν καὶ ἐπὶ μέλει ἀπὸ τὰ δηλωθέντα βότανα. τὰ ὅποια μετ' ἀλάβειαν καὶ θερμῶν Πίσεων μεταλαμβάνουσα καὶ τὴν παραγγελλάν τῇ Ἀγίῃ, εἰς ὀλίγον ἐγγασφράδῃ, καὶ ἐγέννησε Υἱόν, Ἰωάννην ἐπονομαζόμενον εἰς τὸ λεγόν τῇ Θεῷ Βαπτίσματος, χαλεμέατον τε καὶ δύφουςατον, εἰς αἶνον Θεῷ, καὶ εἰς τιμὴν τῇ Γεράρχῃ αὐτῇ, ὅπῃ ἀκριβῶς ἐκπληροῖ τὰς αἰτήσεις ἡδὲ ἐν Πίσει αὐτὸν ἐπικαλεσμένων.

Ἡ γὰρ μὲν δὸς εἰς αὐτὴν τὴν μοῖραν ἱδρὸς Σφραδαίων Δανιὴλ Γερομόνοχος τὸ
ἐπίκλην Γεράτος ἐκ Μαΐνης, ἀνὴρ σεμνοπρεπιής, ὃς τις ἐχρημάτισε μετὰ
ταύ-

35
ταῦτα Ἀρχιερεὺς τῆς Παξίδος τε. ἔπος εἰσάξαε πολλὰ διὰ τῶν Ἀγίων τε
τῶν Ἱεράρχων Διουσιῶν, καὶ πολλὰκις ἔλεγε μετὰ τὸν αὐτὸν τε, πᾶσι ὁ Διο-
τύσκος νὰ ἀνείκηται εἰς τὸν Χορὸν τοῦ Ἀγίου, ὡς ἡμεῖς ἐδώ τὸν ἔχουμι,
τῶτον τὸν δισπαγμὸν καὶ διαπίστῃν θέλωντας ὁ ἐν Ἀγίοις Θαύματος Κύριος
νὰ διώξῃ ἀπὸ τῶν Διουσιῶν τὰ ἀπορῆντος Ἡγμένους, τὰ ἐφάνη μίαν νύ-
κτι κοιμημένους εἰς τῶν κλινῶν τε, πῶς τὰ τε ἔκρυσεν τῶν θύρας τῆς
κελλίας τε ὁ Ἐκκλησιαρχὴς, ζητῶντάς τε καὶ τῶν τάξιν θέλημα, διὰ νὰ
σημαῖν τὸν Ὅρθρον. εἰς ὀλίγην ὥραν μὴ τὸ ἐνύπνιον ἐξύπνησεν ὁ Ἡγέ-
μνος, καὶ λογιάζωντας πῶς καὶ ἀλήθειαν ἔδωκε θέλημα τῷ Ἐκκλησιαρχῇ
καὶ, ἐμέμφετο εἰς κάποιον ἔσπον τὸν αὐτὸν τε, ὡς φιλούπνιον, λέγων-
τας· ὦ καὶ πῶς με ἐνίκησεν ὁ ὕπνος, καὶ με ἀποκάρσεν ὁ ἐχθρὸς. εἶ-
ναι τότε ὦρα, ὅτε εἶπα τῷ Ἐκκλησιαρχῇ νὰ σημαῖν, καὶ οἱ Πατέρες θέ-
λουσιν εἶναι συνωγμένοι εἰς τῶν Ἐκκλησιῶν, καρτερῶς με νὰ ἀρχίσαν
τῶν Ἀκολοθίων, καὶ ἐνδυομένου με σπιδυ ἐκίνησεν διθύς νὰ ὑπάγῃ εἰς
τῶν Ἐκκλησίαν. ἀλλὰ (ὡς τὸ παραδόξα Θαύματος) φθαίνοντας εἰς τῶν
θύρας τῆς εἰσόδου τῆς Νάρθηκος, ἡ ὁποία εἶναι ἀντικρὺ τῆς λαύρακος τῆς
Τιμῆς Λειψάνου, βλέπει ὀφθαλμοφανῶς τὸν Μακάριον Ἀρχιερεὺς Διουσι-
σιον, ἱεράμειρον ἔσθιον ἔξω τῆς λαύρακος ἐν μέσῳ δύο Ἱερέων, ἐνδεδυμέ-
νων Ἱερατικὰς Στολὰς λουκῆς, ἔχοντες ἀνεμπιστευτὰς τὰς χεῖράς τε ἐπά-
νω εἰς τὰς ὤμους αὐτοῦ, καὶ δύο διακόνους ὁμοίως ἐνδεδυμένους Διακονικὰς
Στολὰς, ἀπὸ τῶν ὁποίων ὁ εὖς ἐνδύει τὸν Ἄγιον τῶν Ἀρχιερεῶν Στο-
λῶν, καὶ ὁ ἄλλος ἱεράμειρος εἰς τῶν μεσσηνίῳ θύρας τῆς Νάρθηκος (ὅτε εἶ-
ναι καὶ Ἀνατολὰς) ὡς εἰς ἀραιὰν πύλιν τῆς βήματος, σημαίνοντας τὸν
Ἄγιον ἔλεγε τὸ, ἀγαλλιάσεται ἡ ψυχὴ σε καὶ τὰ ἐξῆς. καὶ ὁ Ἱερεὺς, ὅτε εἶ-
σεκεν εἰς τὰ δεξιὰ τῶν Ἱεράρχων, θεωρῶντας ἐκτετατὰς τὸν Ἡγέμενον Δανιὴλ,
καὶ σείωντας ὀλίγον τῶν κεφαλῶν τε εἶπεν· ἐπληροφόρηθις τώρα, ἡ ἀκό-
μι ἀμφιβάλλεις; εἰς τέτοιαν ὑπερθαύμασον θεωρεῖαν γενόμενος ἐνέφομος,
καὶ ἄλλος ὅς ἄλλος ἀπὸ τῶν ἁμεῖων ἐκπληξεν ὁ Ἡγέμενος, με φόβον πο-
λὺν ἐσύρθη εἰς τὰ ὀπίσω ἡρέμα, με γνώμην νὰ ὑπάγῃ νὰ τὸ ἀναφέρει
πρὸς τὰς Ἀδελφὰς τῆς Μονῆς. ἀλλ' ἀγαίαντας ἔξω, μεταμεληθεὶς ἐ-
γράφη νὰ ματὰ ἰδῇ αἰσίως καὶ ἀκόμι κρατῇ ἐκείνη ἡ φοβερά ὄρασις. καὶ φθα-
ίνοντας εἰς τῶν ἐμπασίαν τῆς Νάρθηκος θεωρεῖ τὸν Ἄγιον, καὶ συρτομένου ἀφ'
ἐαυτοῦ τε ὀπίσω ἐμπήκεν εἰς τῶν ἰδιῶν τε λαύρακα, καὶ διθύς ἐσθρῆνισαν
καὶ λαμπάδες, καὶ πᾶσα ἡ φωταγαγία, γενόμενοι ἅμα ἄφαντοι καὶ οἱ δύο
Ἱερεῖς μετὰ τὰς Διακόνους, ὅτε πρότερον ἐφάνισθησαν. ὅθεν εὐφροσύνης μετὰ
νεκδιήγητον φόμον εἰς τὸ κελλίον τε, ἔτεκε σοχαζόμενος τὰ ὅσα ὁ Θεὸς τὸν
ἀξίωσε νὰ ἰδῇ διὰ τὴν πληροφορηθῇ εἰς τῶν Ἱεράρχων τῶν ἀφελῶν ἀγνότητι.
εἰς ὀλίγην ὥραν ἔπειτα ἔρχεται ὁ Ἐκκλησιαρχὴς καὶ ἀλήθειαν νὰ τὸν ζητή-
σῃ

ση θέλημα διὰ τὰ σημεῖα τὸν Ὁρθρον, μετὰ τὸν ὁποῖον ὁμάδι ἐπῆγαν δίδυς
 καὶ ὁ Ἡγέμενος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ γνωρίζωντας τὸν αὐθραιπὸν Θεοσεβῆ
 καὶ ἐναρετὴ ζωῆς, ἐδινῆθ' ὅτε αὐτὸ μόνον τὴν ὀπτασίαν ὄντας καὶ συμ-
 παθείας τε, καλεμένοι Ἰωνᾶς. καὶ μὲν ταῦτα μανθάνοντες το καὶ οἱ λοιποὶ
 Πατέρες ἐπῆγαν ὅλοι μετὰ τὸν Προεστώτα εἰς τὴν λάρνακα, ὅπως εἶναι τὸ
 πάντιμον Δείφανον, ἰδόντες καὶ ὑμνῶντες τὸν Ἄγιον μετὰ πολλῷ κατὰ-
 νυξιν, σερωθεύτες κοινῶς περισσώτερον, πῶς ὁ Διουσίσιος συνδραφεῖται
 μετὰ τὰς λοιπὰς τῶν Ἀγίων, ὡς ὅπως Ἄγιος εἰς τὰ κάλλι τῆ Παραδείσου,
 καὶ μάλα οὐκ ὀρθοίς Ἡγέμενος, ὁ ὁποῖος ζηπώντας μετὰ πάντας ταπεινόφρο-
 να δὲ λαβεῖν συγγνώμην ἀπὸ τὸν Ἄγιον εἰς τὴν προτέραν τε δυσισίαν,
 ἔγινεν ἀπὸ τότε μεγαλόφωνος κήρυξ, μὴ παύοντας νὰ διηγᾶται εἰς ὅ-
 λως τὴν μεγάλῃν τῆ Διονυσίου πρὸς Θεὸν παρρησίαν καὶ Ἀγιοσύνην.

Τὴν θαυμάσιον πολιτείαν καὶ τὰ ὑπερφυῆ θαύματα τῆ Γεράρχου μας
 Διονυσίου μετὰ συμπομίαν ὡς ἦσαν διωγτὸν ἐδινῆθ' ἡμεῖς εἰς δόξαν Θεοῦ,
 εἰς αἶνον τῆ Ἀγίας, καὶ εἰς ἀφέλειαν τῶν ἀκροατῶν. καὶ ἀγκαλὰ τὰ θαύ-
 ματα, ὅπως ἔκαμε καὶ καὶ συνεχῶς εἰς ἐκείνους, ὅπως μετὰ πίσιν τὸν ἐπι-
 καλῶνται εἰς βοήθειαν, νὰ εἶναι πάντοτε, ἡμεῖς ὁμῶς διὰ τὰ φύ-
 γωμεν τὴν μακρολογίαν ἐξαφῆμεν τὰ ἐξαίρετα καὶ τὴν ὑπόχρεσιν. ὁ-
 θεὸν καὶ τέλος τῆς διηγήσεως, ὁ χαριστὴς ὁλοφύχως τὸν Κύριον τὸν
 δοξάζοντα τοιοῦτο ὅπως τὰς αὐτὸν δοξάσαντας. πρὸς τὸν ὁποῖον ἂς βᾶ-
 νωμεν μετὰ τὴν εἰς καθεμᾶς χεῖραν τῶν Θεῶν μας Γεράρχῳ ὡς ἔ-
 χοντα πολλῷ τὴν παρρησίαν, καὶ μὲν συνεπιδιμῶν καρδίας ἂς ἐκτελέ-
 σωμεν αὐτὸν λέγοντες.

Ὁ Πάτερ σεβασμιώτατε, Ἀρχιερέχα τῶ Χριστῶ Διονύσιε, πρὸς σὲ
 εὐφρομεν καὶ νῦν καὶ καρδίαν, καὶ παρακαλῶμεν σε μετὰ δὲ λαβείας καὶ ἐκ βά-
 θους ταπεινότητος, δεῖξαι τὰς ἐκείνης καὶ ὕμνους, ὅπως σὲ προσφέρωμεν, εἰ
 καὶ ἀπὸ αὐτῶν ἐξέρχονται χεῖρες. γινῶν προσάτης πρὸς Θεὸν, καὶ πρέσ-
 βους θερμότητος, εἰς ὅλους ὅπως μετὰ πίσιν ἀκραίην προσέχων εἰς τὴν κρα-
 ταίαν σε ἀντίληψιν, καὶ πανηγυρίζων ἐκ πάσῃ τὴν πανόρτον μνήμην σε.
 ἐξαίρετος δὲ ἐκείνῳ σκέπε, καὶ φέρει τὴν ἡγαπημένην σε Πατρίδα
 τὴν Ζακύνθον, ἐν ᾗ τὸ ἱστολόγιόν σε ἀπόκειται Δείφανον, ἡ ὁποία λαμ-
 προφανῶς, καὶ χαρμοσύνως καταχρῶνται ἐορτάζοντα χοροὶ, σκιρτᾶ, καὶ ἐ-
 ἰπαγάλλεται μουσικῶς εἰς ταύτην τὴν εὐδοξίαν ἡμέραν τῆς ἀθανάτου σε με-
 ταστάσεως, ἀπολαμβάνοντες κοινῷ χαρᾷ ὅλοι οἱ συμπολίταις, ὡς αὐτὸ
 ὅπως ἡξιώθησαν εἰς τὰς ἐχθρας τῆς Χόνης, νὰ ἀποκτήσιν τοιοῦτον προ-
 σάτην, καὶ φύλακα. Ἐπὶ δὲ Οὐρανὸν καὶ τὴν ἐπὶ γῆς Θεοσεβῆ Ἐπαρχίαν
 σε, τὴν ἐν Κυκλάσιν Αἰγινὰν ἐπίσκοπτε, καὶ βοήθει τῇ μεσιτείᾳ σε πρὸς
 τῶν δὲ καὶ τὴν Βασιλικὴν καὶ Σεβασμίαν τῶν Σφοδράδων Μονὴν διατίρει,
 καὶ ἐν

καὶ ἐν ὁμοίᾳ, καὶ εὐλκενὶ ἀγάπῃ περιφύλαττε τὰς ἐν ταύτῃ Οὐσίᾳς ἀ-
 σκεμνίας. παρακαλῶντας τὸν Πανοικτίρμονα, καὶ παντοδύναμον Θεὸν με-
 τὰς ὑποπροδέκτας σε ἐκείνης. ἐδῶ μεν νὰ μᾶς λυβώσῃ ἀπὸ κατὰ πο-
 νηρὸν σωαίτημα ψυχῆς καὶ σώματος, καὶ δὲ τὴν πρόσκαιρον ταύτην πα-
 ροικίαν νὰ μᾶς καμῇ μετόχως τῆς Οὐρανίου Βασιλείας τε. ἥς γένοιτο ἐν
 Χριστῷ τυχεῖν. Ἀμήν.

Ω, δὴ, ζ'. Ἀντίθεον πρόσαγμα.

Τυχὲν ἐφ' ἐμῶς τῆς αὐτῆς δόξης. Πανσόφως διώδουςας Χεῖρ τὴν
 εἶβον Ἀγίε. ἐν ᾗ τῆς ἀσκήσεως σαυτὸν ἀγῶσι δεινοῖς θλίψας
 ἐκατέρησας. δι' ὧν ἐπαπολαύεις χαρὰν τὴν ἀληθινὴν.

Ὁ ἰ νόσω πικρόμενοι κακῶν παντοίων, συνδράμειτε ἀπόστατες τρυφῆς
 τῆ Παμμάκαρος. ἐν ᾗ τῶν νυκτῶν πρόκειται Διονυσίου Πατρὸς, σῶμα
 τὸ πανέντιμον. ἔξ ἑ παθῶν ἐκβρύει τὰ ἰάματα.

Υμνεῖ καυχωμένῃς Μονῇ Στροφάδων. ὡς πάσαι πλητήσασα τὸ ἱε-
 ρόν σε Δείφανον. ἡνπερ καὶ κατόδυστον πρὸς μετανοίας ὁδόν, Πά-
 τερ τὴν Σωτήριον. φερῶν τῆς τῶν Βάρβαρων πικρᾶς ἀλώσεως.

Θεοποιόν.

Σ Αρχεῖται Θεόνυμφε ὁ Θεὸς Λόγος. Ἀγνῶν ἔξ αἰμάτων σε ἵνα ἐξα-
 νασήσῃ με, ἰδοὺ δὲ ψευδίσματι ἐξολιθώτα κακῶς, τὰ δολία ὁ-
 φεως. ὁ ὧν δὲ λογιμῶς καὶ ὑπερέδδοξος.

Αἶμος. Οἱ Παῖδες δὲ σεβεία.

Σ Ωπῆρα συμφορῶν Παντοίων μάκαρ, σὲ Ζακύνθε ὁ δῆμος εὖρεν ὀξύ-
 τατον. Θεῷ πᾶς θερμὰς αἰεὶ προστρέποντα, ἐκείνης σε διὰ αὐτῶν
 συμφάλλει σοι. ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς δὲ λογιμῶς εἰ.

Η Θεῖά σοι Τειὰς τῶν σῶν καμάτων, ἀντιδόσεις ἐνδοξῶς ὑπερθεῶν δι-
 δασι. πολλῶν καρτερῶς ὡνπερ ἡγώνισται. ἂς πλεῖντες δὲ λαβῶς
 αὐτῇ κραυγάζου. δὲ λογιμῶς Τειὰς εἰ εἰς αἰῶνας.

Π Λατρία σοι τεκταίνεται δαπάνη, ἡ Πατεῖς Πανάγη, Νεὸν πανού-
 τιμον. ἐν ᾗ συνερχόμενοι κραυγάζομεν, μεγαλιώντες φαιδρῶς
 τὸν σὲ δοξάσαντα. ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς δὲ λογιμῶς εἰ.

Θεοποιόν.

Ρ Ἀνάτω ὑφροσύνην καὶ σκιρτάτω, πᾶσα τάξις λογικῇ, Θεὸς κατέρχε-
 ται. βροτῶν τὴν φθαρτὴν ἐπενδύσασθαι, ἔξ αἰμάτων Μαριάμ
 σάρκα δὲ ἔλκος. βροτῶς τῆς πάσαι, ἀρᾶς ἐξαναστήσαν.

Καταβασία. Οἱ Παῖδες δὲ σεβεία. Ω, δὴ, ἡ. Τὸν ἐν καμίνῳ τῆ πυρός.
 Υμνεῖ τῇ γῇ ὁ Οὐρανός, ἐτίθει τῶν Πιστῶν Λιτανεύοντον, τὸ σὸν
 σκλῆρος παμμάκαρ, καὶ διαλύει αὐχμὸν. ἀκρίδος τὰ νέφη ἀπόλλυ-
 ται, κάκως καὶ πᾶσα, καρπὸς λυμαιομένη.

Πατίσεις πάντας ἀληθῶς, οὐρανοῖς ταῖς ἰάσεσί σου. Πάτερ· σὺ διό ἀφαιρέων δακτύλῳ μου γυναικός, ἀνέστη, χρωτὸς ἀκινήτος· καὶ τῆς ἀφονίας, δεσμῶν ὁλοθρόνων.

Α Τρώας φύλαττε λιμὲν, καὶ λοιμᾶτε τὸ δεινὸν τὰς σεβομένης· τῆς Βαρβαρῶν μαχαίρας, σεισμέτε καὶ τὸ πυρὸς, παντοίας ὀργῆς καὶ ἀλώσεως· σὺ θέρμαῖς προσβέβαις, Χειρὲς πιστὴ θανάτου. Θεοτοκίον.

Ν Εὖν Παιδίον ὁ Θεός, ἐκ Παρθένου νῦν ἐπέστη γεννηθῆναι, τῆς Ἐδέμ· πεπνοκότας, ἀνακαλέσαι βροτῆς. ἥς πάντες, τὸν Τόκον τὸν Ἀῤῥαντον, ἀνύσωμψι προφθάσαι, ἀγνεῖα, καὶ αἰνέσει. Ἄλλος. Θαύματος.

Ε Τρώας τοῖς βέλεσι τῆς ἐγκρατείας, πανθοῦνως τὸν πειρασμοῖς σε. Πάτερ, πικροῖς ἐπισπύδοντα θυματίσαι καθωπλιθεῖς. ὅθεν ἐκράξας ἐπ' αὐτῶν ἀγαλλόμενος, φιδῶ σὲ Θεῷ τῷ ἐνιχυσάντι. ὁλογοίτω ἡ Κτίσις πάντα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψίτω, εἰς πάντας τὰς αἰῶνας.

Σ Ωμά σε ἀμόλυτον ὥς περ ἐσώσω, ἐκ νεόπτος κηλίδος πάσης. ἔγω μὲν καὶ σέσωκε φθορᾶς τὸτο Παμβασιλεύς, ἀγιάσας, ὃ ὁρῶντες ἀναμέλονται, τῷ σὲ θαυμαστῶς ἐπαρθάρτισαντι. ὁλογοίτω ἡ Κτίσις πάντα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψίτω, εἰς πάντας τὰς αἰῶνας. Θεοτοκίον.

Β Λάβημα τῆς τῆς βροτῆς ἡκει βλαστῆσαι, Σωτηρίας ἡ Παύτιμος Κόρη. Θεὸν τὸν Παντέλειον ἀγεωργήτως ἐν Βηθλέμ. ἥ σκιρτῶντες ἐπαξίως προσκυνησώμεν, τερπνῶς ὕμνον ὁσεβῆ κραυγάζοντες. ὁλογοίτω ἡ Κτίσις πάντα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψίτω, εἰς πάντας τὰς αἰῶνας.

Καταβασία. Θαύματος ὑπερφυῆς.

Ω, δὴ, δ'. Ἀνάρχος Γεννήτορος.

Δ Ἰλθεις τὸν βίον σε, πολλοῖς ἰδρώσιν Ἀγίε. ἀρετῇ ἐκθεισας τὰς καλὰς εἰδήσεις. ὅθεν ἐκ Θεῷ σὺ τὰ γέρα, πόρων τῇ σῶν νῦν ἐπαπολαύεις. μὴ τῇ συνάθλων σε, αἰωνίως ἀγαλλόμενος.

Ρ Αἰσίματι Ὅσιε, Θεοφυλάκτε ἡλεῖξας, τῷ Πατρὸς ἐν ὀνείρῳ δεινῷ προπέττειν. ἀλλ' ἐν καὶ νῦν σωθῆλασον μύλας, Μονῷ τῷ σὺ τῇ ἐκταρα τόντων· καὶ παῦσον τὰ σκαύδαλα, χεῖρ τῇ παναληκεῖσθαι σε.

Ο Βίος με ἄσματος, ψυχὴ με δὲ Παμβέβηλος, ὑπάρχει Πανάγιε, φεῖ καὶ ἀπόλλυμαι. σπύσσας ἐκτέλλωσι σῶσον, χειρὸς Δαιμόνων ἐξάρπατον με. γενὲ μοι Ὑπέρμαχος, Γεράρχα Διονύσιε. Θεοτοκίον.

Υ Φήλιος ἅπανα φαιδρῶς κροτεῖτω σήμερον. ἰδὲ ὅδ' ἡ Παρθένος Μαρία παρέσι. τοῖς κικρατμενοῖς ἐν ζόφῳ, τῷ τὸ θανάτῳ ἐπικυρεῖται, Ἰησοῦν τὸν Ἡλίον, τὸν ζῶντα πάνσι παρέχοντα.

Ἄλλος. Τῷ φωτοφόρον νεφέλλῳ.

Ε Νθα αἱ Θεῖαι χορεῖται, Πατριάρχων, καὶ Ὁσίων, καὶ τῇ Δικαίων ἀειληθῶς αἱ λαμπρότητες Μάκαρ. σκηνόμενος ἐκ πειρασμῶν, ποιηκίλων

κίλων τὸν Κύριον ἐκτέλλουσιν. λυθωθῆναι τὰς πίσει ἐκτελλάντας, τῷ σπύσσας κοίμησιν.

Ι Δε ψυχῆς με τῷ λύπῳ, δεδαλωμένης τῇ πλάνῃ, λόγοις καὶ ἔργοις· ῥυπαροῖς, καὶ προφθάσας με ῥῦσαι. ἐλάσας σκότος φοβερὸν, δεινὸς με παρώσεως ἰλέωσαι, σαῖς προσβείαις τὸν Κτίστην ὅπως τύχω, παρ' αὐτὸ ἀρέσεως. Θεοτοκίον.

Α Φλεκτος μένασα πάλαι, σὲ φλεγμονὴ ἡ βάτος, προδιτύπη μυσικῶς Μαριὰμ Θεομήτορ. καὶ ὅδ' αὐτὴ ξενοπρεπῶς, ἀφλέκτως σωτῆλαβες τὸν Κύριον. ὃν ἐν δέλε μορφῇ καὶ ἐπὶ φάτνης, τέξεις ὑπὲρ ἐνοσίαν. Καταβασία. Μυστήριον ξένον.

Εἰς ἀποσειλάριον. Γυναικὲς ἀκρίθης.

Τ Ο Θεὸν ἐγκαλλώπισμα, τῆς Ἐκκλησίας ἄσμασι, τὸν μέγιστον Ποιμενάρχην, αἰνέμοι σε ἐκβοῶντες, πρόφθασον Πάτερ πρόφθασον. σαῖς προσδουχαῖς πρὸς Κύριον, λιμὲν, πυρὸς, καὶ μαχαίρας, καὶ αἰφνιδίως θανάτῳ, πάντας πιστὰς διασώζων. Θεοτοκίον.

Ε Γίγξει τὰ γενέθλια, πιστοὶ προτοιμάδιτε, νῦν τὰς φθὰς ἀλάξαι. ἡκεῖ ἰδὲ ἡ Παρθένος, τεκεῖν Χειρὸν τὸν Κύριον, τῷ τῇ βροτῇ ἀνάκλησιν, Μάγοι σου δώροις ἀνέστατε, ταῖς ἡγεσίαις Ἀσέρος, Θεοσεβῶς προσκυνησάτω.

Εἰς τὰς αἰῶνας, ἡχος πλ. δ'. Ω τὲ παραδόξε θαύματος.

Δ Εὖρο ὁσεβῶν ὁ Θίασος, Πνύματικῷ Ἐορτῷ, ἐν τῇ μνήμῃ τῷ Μάκαρος, ἐπαξίους ἄσμασι, γηθοσυνῶς ἑορτάσον, Διονυσίε τὸ ἀνατελείαντος, Ἡλίου ὥσπερ ἐκτὸς τῆς λάρνακος, ἐπαυγαζόμενος, ἀκηράτοις λάμψεσιν ὑπερφυῶν, θαυμασίων ἅπαντας, αὐτῷ προσερχοῦντας.

Χ Αἰετῆς σοι οἶδον Ἀγίε, ἡ τῇ Σφοδράδων Μονῇ, θλιβωθεῖσαν λῶ ἔσωσας, δεινοτάταις μάστιγι, καὶ κακῶς κινδυνύσασαν, σεισμέ καὶ ἄλλων δεινῶν κακώσεων, πάντιμον σώμα σε λιτανύσασα. ὅθεν κραυγάζει σοι, Πάτερ Διονύσιε ταῖς σαῖς δούχαῖς, πάντοτε πεισάξαι, παντοίας βλάβης με.

Σ Τεφφορεῖδω ἡ Αἴγινα, περικοσμεῖδω λαμπρῶς, καὶ καιρὸν καὶ χαρμόσυνον σου ἡμῖν μελόδημα, ὑπηχεῖδω γαίρυσσα, τὸ κοινὸν κλέος νῦν Διονύσιον, καὶ Ποιμενάρχην αὐτῆς πρῶτατον, ἀκακὸν ἀμειπτον. λῶ καλῶς ἐξέθρεψε τῷ ἀληθεῖ, ὁσεβείας γάλακτι, ἐνγαλεχίσας αὐτῷ.

Σ Κιρτὰ χορδεῖ καὶ τέρπεται, σὺν αὐτοχθόνων κλεινῶν, πάντα τάξεις θαυμάσιε, Ζακωθίων σήμερον ἐκτελέα τῷ μνήμῳ σε, φθὰς καὶ ὕμνος Θεῷ ἐπ' ἀδυσσα, σὺ οὐρατῶ αἰετὶ ἀντλήφιν. τοῖς αἰτμενοῖς σε, πίσει ἀδιδάκτω τε παντοδαπῶν, ἐφαπλῆντι Ἀγίε, ἐνοχλεμένοισι κακῶν.

Δόξα,

Δόξα, ἦχος, πλ. α.

Επίση ἡμῖν ἡ εὐσημος ἡμέρα, τῆς πανίερης Εὐρηκῆς τῆ Κοινῆς ἡμῶν προσάτης Γεράρχης Διονυσίου, καὶ συγκαλεῖται πρὸς δὲωχίαν τῆς φιλιόρτης ἡμᾶς. σπεύδῃ μὲν ἔν παύτες ἐπισπώσωμεν ὑπανῆσαι τῇ καλῇ ἐξιάττει. χεῖλειςιν ἀρρῦπώτοις καὶ ἀσπίλῳ ψυχῇ, τὸ πανάσπιλον αὐτῆς σῶμα καταπαζόμενοι πόθῳ, ὕμνοις αὐτὸν ἐγκωμίων κατασέφωμεν λέγοντες· χαίροις ὁ τῆ Διαπότης Χειρὲς γνησιώτατος Μαθητῆς, καὶ Ἀρχιερέως αὐτῆς Γερώτατος. χαίροις ὁ παθῶν Πολυφόπων, καὶ ἀνιάπων νόσων Γαβρός ὁ πανάειρος. ἡ ὀξυτάτη ἀντίληψις τῆς χειμαζομένων, καὶ τῆς θλιβομένων πληρεσάτη παράκλησις. ὅπως σὲ Χειρὸς ἐν Οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς μεγάλως ἐδόξασεν. ὃν μὴ παύσῃ ἀδιαλείπτως ἐκδυσώπων, ὡς παρρησίαν πολλῶν πρὸς αὐτὸν κεκμημένος, ὑπὲρ τῆς τιμῶντων σε.

Καὶ νυν. Οὐ αὐτός.

Μὴ σύγναζε Ἰωσήφ, καθορῶν με τὴν νηδυ. ὁψι γὰρ τὸ τικτόμενον ὅς ἐμὲ, καὶ χαρήσῃ, καὶ ὡς Θεὸν προσκυνήσεις, ἡ Θεοτόκος ἔλεγε, τῇ αὐτῆς Μνηστει, μολῆσα τῇ τεκεῖν τὸν Χειρόν. ταύτῳ ἀνυμνήσωμεν λέγοντες· χαῖρε Κεχαριτωμένη μητὰ σὲ ὁ Κύριος, καὶ διὰ σὲ μετ' ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν Τυπικά, καὶ ἐκ τῆς Κανόνων τῆς Ἀγίας;

Ὡ, δὴ, γ'. καὶ ε'. Ἀπόστολος, καὶ Εὐαγγέλιον εἰς Γεράρχην.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυλον. Μεγαλυνάριον.

Χαίροις ὁ Ζακκῆος γόνος λαμπρός, Πρόεδρος Ἀιγίνης, καὶ Σφοδρῶν μέγας φερρός. χαίροις Ἐκκλησίας Φωστὴρ νέος Τεσμάκαρ. Ἀρχιερέων κλέος, ὦ Διονύσιε.

ΤΕΛΟΣ, ΚΑΙ ΤΩ ΘΕΩ ΔΟΞΑ.

Παβρός λιταῖς δίδε μοι Σῶτερ τὴν λύσιν.
Ἀμαρτιῶν με, τῇ πολλὰ ἐπταυκότη.